

NIEUWE AVONTUREN

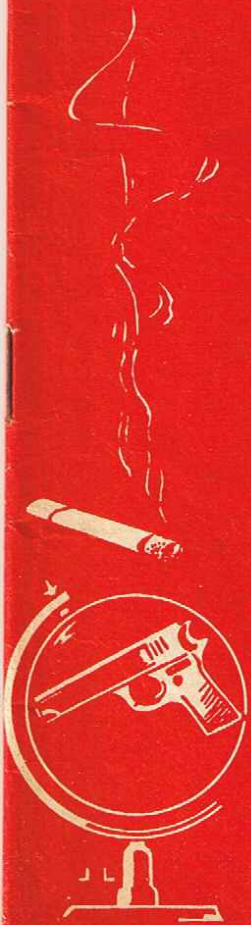
Lord Raffles

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

DE MISDAAD ONDER ZEE

N° 2362

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van « IN DEN OUDEN WINDMOLEN », Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat. 3, Hasselt
Voor Nederland : Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

De Misdaad onder Zee

HOOFDSTUK I

HET OUDE HANDSCHRIFT

Het winkeltje stond in een heel oude straat van een heel oude wijk, niet ver van St. Paul. Het was een van die achterafstraatjes, de Paternoster Row, smal en kronkelend, waar zelfs de geboren Londenaar nooit een voet zal zetten, tenzij hij er volstrekt noodzakelijk zijn moet.

Men vond er veel winkels, en die hadden allen dit met elkander gemeen, dat hun eigenaars schenen te bestaan van de verkoop van oude dingen, hoe ouder hoe liever zelfs, want hoe ouder hoe kostbaarder.

Daar verscholen zich, onder een luifel, die de bewondering zou hebben opgewekt van iedere bouwmeester, stede-kundige of schilder, winkeltjes, achter welke stoffige ramen oude snaphanen,

roestige musketten, ruiterpistolen uit de tijd van Cromwell, degens met ijzeren en koperen gevesten, Italiaanse dolken uit de 15e eeuw, ware kunststukjes van zwaardvegerswerk, en soms wel gehele maliënkolders en harnassen ten toon waren gesteld. Daarnevens waren er winkels, even duister en smal, waar slechts boeken werden verkocht, of zeldzaam aardewerk, of postzegels. Kortom, iedere winkelier scheen daar zijn specialiteit te hebben, waaraan hij zich strikt hield. Mijnheer Josuah Buckle, bijvoorbeeld, verkocht boeken, waaronder hij rangschikte heel oude tijdschriften, dagbladen en atlassen. Tot zover mocht hij gaan. Toen hij zich een paar jaren geleden eens aan oude prenten, houtsneden, gravures en steendrukken had willen

wijden, was er onmiddellijk een heftig protest opgestoken van de kant der drie handelaars in oude plaatwerken, die in hetzelfde eeuwenoude straatje woonden en daar van vader op zoon in oude prenten hadden gehandeld.

Mijnheer Buckle zag het billijke van hun protest in, verwijderde de kopergravures en etsen weer uit zijn uitstal-kast en hield zich verder aan de boeken. Aan oude boeken, wel te verstaan. Van nieuwe boeken had mijnheer Buckle een bepaalde afschuw en hij keek erop neer met een minachting, die volkomen ongeveinsd was. Want, nietwaar, een nieuw boek kon letterlijk iedereen maken die er maar lust in had. Maar een oud boek, dat was steeds betrouwbaar, men wist altijd wat men daaraan had; onbeduidende oude boeken bestonden er eenvoudig niet, naar de stellige mening van mijnheer Buckle.

Was er wel iets belangwekkenders dan een echte, oude landkaart van Mercator? Bestond er iets zo lezenswaard als een reisbeschrijving van Cook of van Willem Barendsz? Ja, waren tien regels uit een scheepsjournaal van Drake niet honderdmaal meer waard dan een hele boekerij met werken van Wallace, Oppenheim of zelfs van Wells?

Deze mening van mijnheer Buckle was onwrikbaar. En zo kwam het dan ook, dat het hem bijna lichamelijke pijn deed, wanneer hij gedwongen was van een zijner gedrukte lievelingen afscheid te nemen. Al was de prijs die ervoor betaald werd ook nog zo hoog, het kostte hem menige zelfoverwinning, en hij kon verbleken en sidderen, als hij tenslotte een authentiek exemplaar van de eerste uitgaven van Dickens' « Kerstverhaal » uit handen moest geven.

Op het ogenblik, waarop deze vertelling opent, voelde mijnheer Buckle zich een heel klein beetje schuld bewust.

Hij keek nu en dan, van de plaats waar hij zich bevond, dat wil zeggen achter zijn ouderwets schrijfflessenaar op hoge poten, zo hoog dat men er achter staan moest, of zich van een hoge kruk moest bedienen, schichtig naar zijn klant, een vaste bezoeker, wiens naam hij niet eens kende, maar die tot zijn

trouwe afnemers behoorde, en gewend was, alles wat hij kocht onmiddellijk mee te nemen, of, indien het te zwaar mocht zijn, door een reusachtige bediende te laten halen, die nooit een woord sprak, zwiingend een briefje van zijn meester af gaf, en even zwiingend weer vertrok, met een boek onder zijn arm, zonder een spier te vertrekken, al was het ook nog zo zwaar.

Zijn onbekende klant, een rijzig, goed gebouwd man van middelbare leeftijd, gekleed met de eenvoudige elegance van de ware Engelse edelman, zocht blijkbaar naar een boek, en dat boek bevond zich op het ogenblik in handen van mijnheer Andrew Tuppins. Dat was een lelijk ding, want mijnheer Tuppins was ook een heel goede klant, misschien nog wel beter dan die andere, die wel vrij geregeld, maar toch niet vaker dan eenmaal in de maand kwam, terwijl hij dat kleine heertje met zijn muizengezicht, omlijst door twee ouderwetse bakkebaardjes, om zo te zeggen tot zijn dagelijkse klanten mocht rekenen.

Inderdaad scheen mijnheer Andrew Tuppins geen andere bezigheden te hebben dan van de ene handelaar in oude boeken naar de andere te kuieren, van 's morgens vroeg, tot daarbuiten de schemering viel. Hij was blijkbaar een harts-tochtelijk verzamelaar, hij pingelde maar hoogst zelden af, hij kocht veel, en daar had hij blijkbaar het geld voor.

Men zou dat anders niet zeggen aan zijn sjofel uiterlijk, zijn slecht zittende kleren, zijn oude vormeloze hoed.

Mijnheer Tuppins stond nu, dicht bij een der lampen, die zelfs in het hartje van de zomer achter de smalle, lange winkel moesten branden, in het kleine boekje te lezen, waarop die ander een begerig oog had geslagen. Het was een uiterst zeldzaam boekje, omstreeks 1650 met de hand geschreven, en waarvan op zijn hoogst twintig exemplaren op de hele wereld konden bestaan, want twintig was het aantal koppen, dat zich aan boord had bevonden van de « Red Bull », het schip van Kapitein Kid, van de man, die het kleine boekje in twintig exemplaren had geschreven, en er een had

uitgereikt aan ieder van zijn manschappen.

Op dit oogenblik legde de slanke gentleman het oude boek, waarin hij had staan te lezen, neer, ging wat verder de winkel in, en stond nu juist op de plek, waar Andrew Tuppins vol belangstelling in het oude handschrift stond te bladeren.

Dat handschrift was, zoals gezegd, van niemand minder dan van de beruchte kaperkapitein Edward Kid, die leefde omstreeks de helft van de 17e eeuw, en jarenlang de zeeën onveilig maakte met zijn schip, de « Red Bull ».

De slanke klant zag aanstonds wat mijnheer Tuppins las, want de titel van het geschriftje was met gothische letters op de omslag geschreven. De beginletters waren buitengewoon fraai, en met rode inkt getekend.

En juist toen de slanke gentleman zich overtuigd had dat mijnheer Tuppins het zo begeerde boekje in handen had, klapte deze het dicht, trippelde naar zijn lessenaartje op zijn hoge poten, en zei met zijn krassend stemmetje tot Josuah Buckle:

— Nu, ik koop het, Buckle, ik koop het. Presenteer mij morgen je rekening maar. Ik neem het mee. Waar is mijn stok? Aha, hier is mijn wandelstok. Waar heb ik mijn tabaksdoos? Ik heb mijn tabaksdoos in mijn vestzak. Goede morgen.

Na een en ander aldus nadrukkelijk te hebben vastgesteld, begaf mijnheer Tuppins zich naar de deur, opende deze, hield zijn muizenkopje naar de grijze lucht op, keerde zich met een ruk om, en riep op een toon vol verontwaardiging:

— Regent het, Josuah Buckle? Ja, het regent.

Na deze bevestiging verliet hij het winkeltje voorgoed, met het kostbare handschrift van kapitein Kid weggestoken in zijn binnenzak.

Mijnheer Buckle schraapte zijn keel eens, verliet zijn hoge kruk, en begon schuchter tot de in de winkel achtergebleven klant:

— Ja, wat zal ik er van zeggen, mijnheer, het spijt mij waarlijk, maar mijn-

heer Tuppins is een van mijn allerbeste klanten, en u weet wel wie het eerst komt, het eerst maalt. Het spijt mij werkelijk zeer...

— Verontschuldig je niet, beste Buckle, viel de ander hem glimlachend in de rede. Het heeft werkelijk niet zoveel te betekenen, al beken ik dat ik heel graag dat boekje had gehad. Het was 'n heel merkwaardig exemplaar. Je hebt immers nog een?

— Dat is zo, mijnheer, maar gij weet dat daaraan de laatste pagina ontbreekt, die, waarop het situatiokaartje is afgetekend.

— Juist, en daardoor verliest het wel veel van zijn waarde, hernam de klant. Dat kaartje maakte het juist zo aantrekkelijk en merkwaardig. Intussen, als je dat andere handschrift van kapitein Kid nog hebt, dan wil ik het wel van je kopen.

— Ik zal u schappelijk behandelen mijnheer, heel schappelijk, zei Buckle haastig en in zijn ziel verheugd, dat hij die goede klant althans gedeeltelijk kon tevreden stellen.

Hij zocht een oogenblikje in een stapel vergeelde manuscripten, en haalde daaruit een klein, dun boekje, klaarblijkelijk volkomen gelijk aan het exemplaar, dat Mr. Tuppins zoëven had meegenomen; dit was echter zonder omslag, en dus ook zonder titel.

De klant sloeg er een blik in, haalde even de schouders op, las een kort oogenblikje en vroeg toen:

— Wat vraag je voor dat incomplete ding, Buckle?

De boekenhandelaar liet even besluiteloos zijn magere vingers knappen, krabde zich achter een van zijn grote oren, en gaf toen ten antwoord:

— Nu, ik erken dat het een geschonden exemplaar is, maar het blijft dan toch een handschrift van kapitein Kid; wat dunkt u van drie pond, mijnheer?

— Goed. Dat is niet te veel. Alstublieft, drie pond. Ik neem het dadelijk mee. Goedemorgen, Buckle, en tot ziens, naar ik hoop.

Handenwrijvend en pluimstrijkend geleidde Buckle zijn klant naar de deur, en keek hem zelfs een tijdlang na, ter-

wijl deze met veerkrachtige stappen over het modderig plaveisel van de smalle, kronkelende straat ging.

Bij de eerstvolgende dwarsstraat sloeg de nieuwe eigenaar van Kid's handschrift een hoek om, toen weer een, bereikte St. Paul's Cathedraal, stak het Strand dwars over, hetgeen met het oog op het verkeer, niet zonder gevaar was, en liep tenslotte toe op een fraaie, kleine auto, een zogenaamde convertible, waarvan hij het portier opende, om plaats te nemen naast 'n jongeman die hem scheen te verwachten.

— Heb je het? vroeg deze dadelijk nieuwsgierig.

Het gelaat van de jongeman was rond en blozend en vormde een groot contrast met dat van zijn metgezel. Deze was niemand anders dan John Raffles, Lord Edward Lister, de Grote Onbekende en lang gezochte gentleman-dief.

De jongeman was zijn vriend en secretaris Charles Brand.

— Neen, Charles, antwoordde John Raffles, en even fronsten zich zijn wenkbrauwen. Dat wil zeggen, ik heb een gelijkloidend exemplaar, maar de laatste pagina ontbreekt, en die is juist zo belangrijk, want daarop heeft Kid het kaartje getekend, ten behoeve van de leden zijner bemanning, die hem door dik en dun waren trouw gebleven.

— Maar dan had je het evengoed niet kunnen kopen, zei Charles Brand, want aan dat geschonden boekje hebben wij niets.

— Misschien toch wel, Charles. Weliswaar ontbreekt het kaartje eraan, het kaartje van het eiland, en dat gedeelte van de kust, waar met een kruisje zeer nauwkeurig de plek is aangegeven waar de « Bellerophon », het Engelse fregat, met zijn gehele lading aan goud is gezonken, maar elders bevat het handschrift toch nog enkele aanwijzingen, die duidelijk genoeg zijn, om als leidraad te dienen. Want wij kennen het eiland, en wij kennen op zijn minst de breedtegraad, waar zich de « Red Bull » bevond, toen dit kaperschip door een gelukkig schot het Engelse fregat in de grond boorde, niet wetende dat die enkele kanonskogel tevens voor een be-

drag van twee miljoen pond sterling naar de kelder zou zenden. Welnu, laten wij die breedtegraad afzoeken in de buurt van het eiland, en tenslotte zullen wij wel de plek vinden, waar het schip is gezonken.

— Het moet daar heel diep zijn, Edward.

— Waaruit leid je dat af?

— Uit het feit, dat de Engelse admiraliteit, ofschoon men daar over de beste hulpmiddelen kan beschikken nog nooit een poging heeft gedaan om de « Bellerophon » te lichten.

Raffles, die juist had willen starten, keek Brand een ogenblik verwonderd aan, liet een kort lachje horen en zei:

— Maar amice, geloof je nu werkelijk dat er in een land als het onze niet reeds lang een of andere « naamloze vennootschap tot exploitatie van het wrak van de « Bellerophon » zou zijn gesticht, wanneer er ook maar één Brit was, die iets van het bestaan van dat handschrift afwist, of, ervan af wetende, er gewicht aan zou hechten?

— Eén moet er althans zijn, die er vanaf weet, hield Brand vol.

— Wie dan?

— Wel, bieveoorbeeld Josuah Buckle, de boekhandelaar.

— Je gelooft toch niet in ernst dat die goede man de boeken leest, die hij verkoopt? riep Raffles met komische ontsteltenis uit. Hij heeft waarlijk wel wat anders te doen. Hij doorbladert ze, hij ziet met het oog van de kenner onmiddellijk wat ze waard zijn, en of ze iets waard zijn, en hij poogt ze zo duur mogelijk te verkopen. Dat echter ook maar een seconde het denkbeeld bij hem zou opkomen, een veertigtal mijlen ten zuidwesten van Indië's zuidpunt te gaan kijken, of daar werkelijk het wrak van een Engels oorlogsschip in drie of vier vademen water ligt, dat is te dwaas om er een ogenblik bij stil te staan.

Brand gaf niet aanstonds antwoord in het besef, dat zijn vriend gelijk had, maar toen vroeg hij, even de hand leggend op Raffles' arm:

— Een ogenblikje. Je zei daar dat je slechts een onvolledig exemplaar hebt kunnen machtig worden. Het goede, het

complete, waarnaar je zocht, dat is dus van de hand gedaan?

— Geen vijf minuten tevoren.

— Welnu, dan hebben we hier de tweede Brit al, die van het goudschip afweet, zei Brand triomfantelijk.

— Ja, Charles, dat geef ik toe, zei Raffles, terwijl hij contact maakte. Dat wil zeggen, ik geef toe, dat die man, die Tuppins, het handschrift nu in bezit heeft, maar voor zover ik hem ken, zal hij het zorgvuldig in zijn kast wegsluiten, hij zal het voegen bij zijn verzameling kostbare oude folianten, perkamenten, handschriften en oude bijbels, en verder zal hij er zich niet meer om bekommeren. In elk geval kocht hij heel zeker dat boekje niet vanwege het wrak.

— Waarom denk je dat; ik bedoel dat de koper alleen handelde als liefhebber van antiquiteiten?

— Omdat ik hem ken. Het is de oude Andrew Tuppins.

— De notaris uit Fleet Street?

— Precies.

— Nu, dan ben ik in dat opzicht gerust gesteld! riep Brand lachend uit. Inderdaad, men kan zich dat heertje moeilijk voorstellen als een goudzoeker. Intussen, volgens je eigen zeggen moeten er van het handschrift twintig exemplaren bestaan, en...

— Dat wil zeggen, er zijn er oorspronkelijk twintig gemaakt, zoals Kid zelf met trots aangeeft in een soort voorre-

de tot zijn zonderling journaal, maar dat betekent nog niet, dat ze nu, bijna drie eeuwen later, alle nog zouden bestaan. Komaan, Charles, laten wij aan het toeval geen grotere rol toekennen, dan het verdient. Het zou wel wat vreemd zijn, als, na al die jaren, thans en op hetzelfde ogenblik, twee of drie andere eigenaars van het boekje op het denkbeeld kwamen, eens te gaan zien of dat wrak er misschien nog altijd ligt. Vergeet vooral niet, dat ik opzettelijk naar dat handschrift zocht. En voor het overige hoop ik dezer dagen eens een bezoek te brengen aan onze oude Tuppins, en hem inzage te vragen van zijn nieuwste aanwinst. Wellicht vind ik dan gelegenheid het kaartje ongemerkt over te tekenen en als ik daarin slaag zouden wij ons natuurlijk heel wat moeite besparen.

Brand zei verder niets meer. Raffles had dit plan sedert een volle week gekoesterd. Hij sprak er niet veel over, maar Brand wist dat het vast verankerd lag in zijn geest, en dat hij het zou uitvoeren, ten koste van alles. Daar lag voor twee miljoen pond sterling aan goud; misschien was het betrekkelijk gemakkelijk te krijgen en Raffles kon altijd een groot bedrag best gebruiken, want zijn bezit had in de loop van het laatste jaar verscheidene duchtige aderalingen ondergaan door bijdragen aan tal van instellingen van maatschappelijk nut.

HOOFDSTUK II

DE EERSTE TEGENSLAG

Voorzichtigheidshalve liet Raffles een paar dagen verstrijken alvorens hij zich, na zijn uiterlijk een volledige verandering te hebben doen ondergaan, vrij vroeg in de ochtend begaf naar het grote huis van de oude Tuppins, hetwelk de notaris bewoonde in gezelschap van een huishoudster, een butler die al bijna vijftig jaren in dienst van zijn familie was, een huisknecht, 'n uitstekende keukenmeid, en enkele andere bedienden,

onmisbaar voor het in orde houden van het ruime herenhuis.

Eenzaam behoefde Tuppins zich echter nooit te gevoelen, want hoewel zijn vrouw hem een jaar of drie te voren ontvallen was, zo kreeg hij toch nog herhaaldelijk bezoek van zijn beide getrouwde dochters, van zijn oudste zoon, die eveneens reeds gehuwd was, en nu en dan van de jongste, die pas zijn examens als ingenieur had afgelegd.

Zo vond men dan wel bijna steeds een of ander familieid in de gezellige huiskamer van het grote huis. Want Tuppins was wel een eigenaardig oud heertje, een beetje zonderling zelfs, maar hij was gastvrij en hield veel van zijn kinderen en kleinkinderen.

Toen Raffles nu die ochtend, het was omstreeks half elf, aanbelde, werd hij begroet door een der bedienden, die er een beetje verwezen uitzag, bleek en met verschrikte ogen.

Hij keek de bezoeker allesbehalve gastvrij aan, toen deze zei:

— Vriend, wees zo goed mijn kaartje aan je meester te brengen. Ik zou hem gaarne even spreken over een van zijn boeken.

— Ik denk dat mijn meester wel niet in de stemming zal zijn om over boeken te spreken, mijnheer, antwoordde de bediende vrij kortaf. Hij heeft andere dingen aan het hoofd. Er is hier vannacht ingebroken.

— Ingebroken? herhaalde Raffles met grote verbazing.

— Ja, mijnheer. En juist in zijn bibliotheek. Mijnheer is ten einde raad.

In het hart van Raffles rees een somber voorgevoel dat hem deed zeggen:

— Dien mij toch maar aan. Ik ben zelf een kenner van oude boeken, en wie weet kan ik mijnheer Tuppins wel helpen.

Nog even scheen de man te aarzelen, toen deed hij de deur verder open voor de bezoeker, liet hem plaatsnemen op een der gebeeldhouwde, eikenhouten banken, met kussens van purper fluweel belegd, en wipte haastig de trap op.

Hij bleef niet lang weg en keerde terug met het verzoek hem te willen volgen.

Raffles stond op, beklom op zijn beurt de trap, en ging op de hielen van de bediende een brede gang door, om aan het einde daarvan te worden binnengeloodst in een grote helder verlichte werkkamer, volkomen de kamer van een boekenwurm en rijke verzamelaar. Hoge, solide, goed afgesloten boekenkasten, vier brede ramen, die een zee van licht binnenlieten, vitrines, en drie, vier werktafels. Het was eerder een zaal dan een

kamer, en Raffles, moest zelfs even rondzoeken, voor hij het kleine figuur van mijnheer Tuppins ontdekt had, die gezeten was voor een met oude boeken beladen tafel. Het mannetje verdween bijna achter de stapel, en men zag weinig meer van hem dan zijn spitse kruin en zijn verbazend hoog, als oud ivoor glanzend voorhoofd.

Hij keek zelfs niet op toen de deur openging, maar stiet allerlei ongearticuleerde geluiden uit, terwijl hij dikke pagina's omsloeg van een dikke foliant, waarover hij zich had heengebogen. Maar eindelijk hief hij het hoofd op, keek een tijdlang scherp over zijn gouden bril heen naar Raffles en zei toen:

— Is daar iemand? Ja daar is iemand. Kom binnen mijnheer, en maak het kort, als ik u verzoeken mag. Gij ziet mij in een hoogst overspannen toestand. Heb ik het genoeg een collega te zien?

— Ja mijnheer Tuppins, ik ben evenals u, een verzamelaar.

— En wat verzamelt gij, als ik vragen mag?

Het lag Raffles op de lippen om te antwoorden dat hij bij voorkeur geld verzamelde, maar dat zou hem niet verder tot zijn doel hebben gebracht, en hij zei dus, naderbij tredend, terwijl de bediende zich zacht verwijderde:

— Ik verzamel hoofdzakelijk munten, mijnheer Tuppins, maar ook wel boeken, mits zij zeer oud zijn en zeldzaam. Nu heb ik gisteren van onze wederzijdse vriend Buckle mogen vernemen, dat gij u in het bezit hebt weten te stellen van een der 20 exemplaren van het hoogst zeldzame journaal van kapitein Edward Kid, En ik wilde u verzoeken...

— Houd op, mijnheer, houd op! riep het mannetje achter de stapel folianten kwaadaardig en ongeduldig uit. Heb ik dat zeldzame boekje nog? Neen mijnheer, ik heb het niet meer. Het is mij ontstolen. Door wie? Ik weet het niet, mijnheer. Vannacht is het gestolen, met nog andere boeken, die volstrekt geen waarde vertegenwoordigen. Die boeken had de inbreker mogen meenemen, tienmaal, honderdmaal, wat zeg ik — duizendmaal dat aantal, als hij mij maar mijn Kid had laten behouden. Ben ik

wanhopig, mijnheer? Ik ben buiten mijzelf, volkomen buiten mijzelf, mijnheer. Ik kan u dus niet helpen. Goedemorgen mijnheer.

Het oude mannetje, dat zich onder het spreken hoe langer hoe hoger had opgericht, schoof plotseling, en met zulk een onverwachte ruk weer achter zijn tafel weg, dat het weinig had gescheeld, of hij was met stoel en al onderstboven getuimeld.

Maar Raffles was er nu eenmaal en van plan er voorlopig ook te blijven. Hij liet zich niet zo gauw uit het veld slaan, ofschoon het bericht hem zeer had getroffen en vroeg:

— Hebt u de politie gewaarschuwd? Is men de dief op het spoor?

— Men haalt in zulke dingen de politie liefst zo laat mogelijk mijnheer, gaf Tuppins ten antwoord, terwijl hij plotseling weer te voorschijn kwam als een duiveltje uit een doosje. Ik heb een particuliere detective in de arm genomen. Praat mij niet van de politie, wat ik u bidden mag. Vier jaar geleden riep ik haar hulp in, omdat men mij een echte, Delftse Lange Lijs ontstolen had. De politie ging zoeken, en wat denkt gij dat ze mij een half jaar later terug kwam brengen? Een Chinees mosterdpotje mijnheer. Op mijn woord als fatsoenlijk man. En daarom, het spijt mij werkelijk, ik zou u mijn nieuwe aanwinst gaarne hebben getoond, maar ik ben daartoe niet in staat.

Hij maakte een zeer duidelijk gebaar in de richting van de deur, maar Raffles hield zich alsof hij dit niet zag en vroeg verder:

— Maar misschien kan ik u wel helpen? Wijs die hulp niet te spoedig af; ik geloof verstand te hebben van zulke dingen. De inbraak werd zeker in deze kamer gepleegd?

— In deze kamer, mijnheer. Gij ziet die kast? Ja, gij ziet ze. Welnu, daarin had ik het boekje voorlopig opgeborgen. Het lag los op een plank.

— Heeft men geen vingerafdrukken gevonden? Bijvoorbeeld bij het raam, waar hij binnenklof of aan het slot van de deur dat hij forceerde?

— Er is geen deur geforceerd, er is

niemand door een raam binnengeklommen mijnheer. Heeft de dief dan een valse sleutel gebruikt? Zonder enige twijfel. Geen spoor van inbraak, niets. Het gebeurde omstreeks één uur in de nacht. Toevallig echter was Bayswater, mijn butler, heel laat naar bed gegaan. Hij had een brief geschreven aan zijn zoon die op zee is. Hij is oud, Bayswater, maar hij heeft nog een uitmuntend gehoor. Hij meende iets te horen in de bibliotheek. Hij steekt een kaars aan. Hij sluipt voorzichtig de trap af. Hij wil de gangdeur van de bibliotheek openen. Die is op slot. Hij moet dus een omweg maken, om door de kleine werkkamer hiernaast toch binnen te komen. Hij opent die deur daar. En wat ziet hij, mijnheer? Niemandal ziet hij. Alleen de gangdeur staat open, de deur van die boekenkast daar, een paar boeken die op de grond liggen, en verder niets.

Raffles was vlak bij de opgewonden spreker gekomen, en keek met een met moeite verholten glimlach op de teleurgestelde verzamelaar neer.

Reeds na de eerste woorden van de ex-notaris stond het voor Raffles vast, dat hier heel zeker geen gewone inbreker aan het werk was geweest. Dit moest natuurlijk gedaan zijn door iemand die uitstekend op de hoogte was van de gewoonten van de heer des huizes, en die gelegenheid in overvloed had, van een der buitendeuren een afdruk van het slot te nemen, en daarnaar een valse sleutel te vervaardigen.

Een gewone inbreker zou natuurlijk niet zo dwaas geweest zijn, allereerst naar de eerste verdieping te gaan, om daar tussen een zee van boeken naar iets van waarde te gaan snuffelen. Die zou stellig eerst de eetkamer zijn binnengegaan, waar voor een grote waarde aan zilver in de kasten stond.

En dat meenemen van een aantal boeken zonder enige waarde was natuurlijk slechts een tamelijk onhandige truc, ten einde de bestolene op een dwaalspoor te brengen, voor wie de dief het wilde laten voorkomen, alsof hij om heel andere dingen was binnengedrongen, en niet juist om het handschrift van Kid.

Went daarop was het natuurlijk ge-

munt geweest. Hieromtrent bestond bij Raffles geen spoor van twijfel. Of een gezinslid, of een vriend van de notaris moest van zijn voornemen geweten hebben, dat boekje te kopen, moest er ook de inhoud en de betekenis van kennen, en had het daarom gestolen. Verder viel hieruit af te leiden, dat dit familielid, als het tenminste een familielid geweest was er een moest zijn, aan wie de notaris stellig dat boekje niet in handen zou hebben gegeven, want wat zou anders gemakkelijker zijn geweest, dan het voor een paar dagen te leen te vragen en het over te schrijven?

Voorzichtig begon Raffles zijn vragen te stellen:

— Wist iemand van uw omgeving dat gij het handschrift gaarne in uw bezit wildet krijgen?

— Mijn zoons en mijn dochters wisten het. Mijn buttler. Mijn neef. Wat betekent dat?

— Zoudt gij hun allen dat boekje in handen hebben gegeven, als ze er u om verzocht hadden?

De verzamelaar scheen een ogenblik te aarzelen. Toen antwoordde hij, na zich even te hebben bedacht:

— Nu ik zou het zeker liever niet hebben gedaan, om u de gulle waarheid te zeggen, want ik hecht sterk aan mijn boeken, maar toch geloof ik, ja, als zij hadden aangedrongen dan zouden zij allen het wel eens hebben mogen bekijken, behalve mijn neef, behalve die smeerlap van een neef. Liever had ik mijn hand afgehakt, dan het hem ook maar een seconde in zijn lange vingers te geven. Maar ik weet niet waarom gij mij dat gevraagd hebt.

— Zo maar! antwoordde Raffles heel kalm. Het betekent niets. Ik denk dat gij dat boekje wel gauw weer in uw bezit zult hebben. Ik heb er ook een, Buckle had er twee exemplaren van, maar aan het mijne ontbreken, helaas de eerste en de laatste bladzijden.

— Dan is het niet compleet, mijnheer, en een incompleet boek is geen boek, zei Tuppins vol verachting. Verzamelt gij soms halve munten? Neen mijnheer, die verzamelt gij niet. En ik moet mijn compleet handschrift terug hebben, eer-

der zal ik geen rust hebben.

— Ik hoop van harte dat gij het zult terugkrijgen, mijnheer Tuppins. Voorlopig neem ik afscheid van u, maar eerst zal ik u nog verlof moeten vragen, even het slot van die kast te bekijken, Aha, ook hier geen spoor van inbraak. Hebt gij er maar één sleutel van?

— Eén sleutel, mijnheer, luidde het zonder aarzelen gegeven antwoord.

— Dan is ook die nagemaakt. Ja kijk zelf maar. Niet eens zo heel lang geleden, want er kleeft nog een weinigje was aan de binnenzijde van het slot. En niets is overhoop gehaald. De dief meende natuurlijk ongestoord zijn slag te kunnen slaan. Hij heeft echter de naderende schreden van Bayswater gehoord, het omdraaien van de deurkruk, en terwijl uw buttler de omweg moest maken, heeft hij vlug wat waardeloze boeken bijeengegrist, en is toen kalmpjes door de gangdeur verdwenen, langs dezelfde weg die hij gekomen was.

— Mijntwege hebt gij tienmaal, en meer gelijk, mijnheer, maar daarmee heb ik mijn handschrift niet terug, bromde Tuppins nijdig. Ik houd mij hier juist bezig met een der allereerste bijbeluitgaven van Guthenberg. Met hout-sneden versierd en ik ben met een vergelijkende studie bezig. Gij zult wel inzien...

Raffles zei dat hij het volkomen inzag, dankte mijnheer Tuppins voor zijn bereidwilligheid hem te ontvangen, en verliet het huis.

Hij behoefde niet eens te gaan kijken of er een ruit ingedrukt, of uitgesneden was; hij wist dat hij zeker zo iets niet zou vinden. De hele werkmethode van de inbreker wees er op, dat hij thuis was in het grote huis, dat hij alle vertrekken kende, en, bievoorbeeld ook heel goed wist, dat de buttler een omweg zou moeten maken, die hem ruimschoots gelegenheid gaf om te ontsnappen.

De man wilde het handschrift hebben. Waarom? Waarschijnlijk niet uit oudheidkundige overwegingen. Veeleer lag het vermoeden voor de hand, dat de dief het daarin opgenomen kaartje wilde hebben, en verder alle aanduidingen, die de

juiste plek aangaven, waar de « Belleophon » met haar kostbare lading gezonken was. Men kon aannemen, dat Tuppins vroeger weleens met die neef, hij alleen zou wel blijken de dief te zijn, over de inhoud van het handschrift gesproken had, waarvan hij, de oudheidkundige, natuurlijk op de hoogte was.

Met die wetenschap in zijn bezit, repete Raffles zich naar het huis in de Cromwell Street, hetwelk hij met Brand, zijn trouwe chauffeur James Henderson en de oude, Franse kamerbediende Gaston bewoonde.

Nauwelijks was hij de kamer binnegetroden, waar Brand achter zijn plakregister zat, of de jongeman riep op een toon van ongerustheid uit:

— Wat is er, Edward? Wat kijk je boos. Is er iets ergs gebeurd?

— Zie ik er werkelijk zo uit? Dan heb ik een afkeuring verdiend. Ik behoorde mijn gelaatsrekken beter in bedwang te houden. Een man in mijn omstandigheden mag nooit tonen wat er in hem omgaat. Maar gelijk heb je, ik ben geweldig uit mijn humeur, het handschrift van kapitein Kid is in de afgelopen nacht uit de boekenkast van Andrew Tuppins ontvreemd. Met opzet gebruik ik dit woord in plaats van gestolen.

En op zijn heldere, korte en spoedig begrijpelijke wijze deelde Raffles aan Brand mede, wat hij zoëven uit de mond van Tuppins vernomen had, en wat hij zelf daaruit had afgeleid.

Niet zodra zweeg hij, of Brand riep opgewonden uit:

— Als hij sprak van een neef, die hij vijandig gezind is, dan kan het niemand anders zijn dan Henry Richards, de enige zoon van zijn zuster, die sedert zes jaren weduwe is.

— Ken je hem? vroeg Raffles wiens ogen waren begonnen te fonkelen.

— Dat wil zeggen, zoals men iemand kent, met wien men wel eens enkele woorden bij een of andere gelegenheid heeft gewisseld. Maar ik ken hem veel beter uit enkele gesprekken die ik op de club met anderen over hem heb gehad. Een onverbeterlijke doordraaier, een lichtmis van de ergste soort, die eerst bijna al het geld heeft opgemaakt, dat

zijn vader aan zijn moeder had nagelaten, na er zijn eigen erfdeel te hebben doorgelapt. Een wedder, een drinkebroer en vaak gezien in gezelschap, waarin geen fatsoenlijk man zich gaarne zou willen tonen. Om kort te gaan: een onbetrouwbaar sujet, die geen enkele moeder tot vriend van haar zoon zou willen hebben.

— Die persoonsbeschrijving zou volkomen kloppen met wat er in de afgelopen nacht daarginds is gebeurd, zei Raffles peinzend. Het spreekt echter vanzelf, dat wij daaromtrent zekerheid moeten hebben. Weet je soms of die Richards een verzamelaar is?

— Verzamelaar? Hoogstens van minnebrieven en processenverbaal wegens te hard rijden, antwoordde Brand spottend.

— Dan blijft alleen de mogelijkheid over, dat hij het handschrift heeft gestolen om de materiële waarde die het bezit.

— Maar Edward, wat zou zo'n vent als hij is, in 's hemelsnaam hebben aan de wetenschap, dat er, op een vijftiendertighonderd mijlen hier vandaan, ergens een Engels fregat is gezonken, met een miljoenenlading aan boord?

— Wel, daar kan hij een hele hoop aan hebben, door, bieveoorbeeld een soort maatschappijtje op te richten, waarvan hijzelf aan het hoofd staat. Hij kan geld trachten te lenen en een schip charteren, hij kan in Bombay Indische parelduikers huren, en je zult het met mij eens zijn, dat het te bereiken resultaat al die moeite zeker wel zou lonen.

— Maar niemand zal zo gek zijn, hem geld te lenen.

— Best mogelijk, maar dan zal hij er wel op een andere manier aan zien te komen, zei Raffles rustig. Hoe het ook zij, Charles, wij moeten onmiddellijk een onderzoek instellen, de gangen van die Richards een paar dagen nagaan, en zodra wij bemerken dat hij werkelijk voornemens is, de zaak daarginds eens te onderzoeken dan...

— Welnu?

— Dan zullen wij zorgen dat er een spazk in het wiel wordt gestoken.

HOOFDSTUK III

OP HET SPOOR VAN HENRY RICHARDS

Boze tongen hebben Lord William Aberdeen alias John Raffles bij herhaling karaktereigenschappen toegeschreven die hem volkomen vreemd waren zoals overduidelijk blijkt uit de gedenkschriften welke Charles Brand zijn beste en misschien enige vriend aan die wonderlijke man gewijd heeft en die nog steeds niet geheel en al voltooid en zeker nog niet uitgeput zijn. Maar zelfs zij die hem lasteren, moeten erkennen dat Raffles een man was, die een eenmaal overwogen plan nimmer prijs gaf, tenzij omstandigheden, die een sterfelijk mens niet kan beheersen, zich daartegen verzetten.

Raffles wist beter dan wie ook, dat het lichten van een schat uit een gezond schip moeilijkheden met zich medebrengt, die zelfs de stoutmoedigste ondernemer kunnen afschrikken, en toch had hij zich van de aanvang af voorgenomen, ten eerste de plek te vinden waar zich de « Bellerophon » bevond, en ten tweede niet te rusten, alvorens hij het uiterste had beproefd, binnen in dat wrak door te dringen. Hij rekende daarbij op een zijner vernuftigste vindingen, op zijn trouwe duikboot, de « Bruinvis ». De ernstigste hinderpaal was echter, dat een ander, een sluwe dief, hem was voor geweest, en het kostbare boekje van kapitein Kid gestolen had, waarin de plek, waar de « Bellerophon » in de grond werd geboord, met vrij grote nauwkeurigheid stond aangegeven. Niet alleen had die dief een volle dag voorsprong maar hij moest ook iemand zijn, die in staat was, nut te trekken uit zijn diefstal, die hij anders zeker niet zou hebben gepleegd.

Het is dus niet te verwonderen, dat Raffles besloot nog diezelfde dag een onderzoek in te stellen naar de verblijfplaats van Henry Richards. Veel moeilijkheden leverde dit niet op, want diens woning was spoedig genoeg gevonden.

Daartoe was het voldoende, het register te raadplegen in de logen van de portier van zijn club. Het bleek dat hij op kamers woonde en de hospita deelde aan Brand, die, goed vermomd, op onderzoek was uitgetogen, mede dat Richards diezelfde ochtend reeds vroeg was uitgegaan. Mijnheer was op reis gegaan, maar zij kon onmogelijk zeggen waarheen. Hij had alleen maar een valies bij zich gehad. Mijnheer ging wel eens meer zo onverwachts op reis.

Dat waren natuurlijk zeer schrale aanwijzingen, maar Brand moest het er nu eenmaal mee doen, en Raffles voorlopig ook.

Een weinig nadenken, deed Raffles tot de overtuiging komen, dat de dief nog over de nodige contanten moest beschikken om op reis te kunnen gaan. Hoe hij aan dit geld gekomen was, was van minder belang. Hij kon trouwens nog wel wat hebben overgehouden van het verbraste kapitaal. Richards was dus vertrokken en zijn doel was natuurlijk Bombay in Voor Indië.

Nu zou in normale omstandigheden voor Raffles niets gemakkelijker zijn geweest dan in zijn vliegmaschine te stappen, die hem binnen weinige dagen naar Bombay zou kunnen brengen. Helaas, het prachtige toestel bestond niet meer. Enige maanden tevoren was het, tijdens een hachelijk avontuur in het hartje van China, letterlijk tot splinters vernield door fanatieke Chinezen. Het is waar, reeds was Raffles in het geheim bezig met de bouw van een nieuwe « Typhoon », maar het zou zeker nog geruime tijd duren, alvorens dat toestel klaar was, en zo lang kon of wilde Raffles niet wachten, temeer daar het zeer goed mogelijk was, dat Richards zelf gebruik zou maken van een vliegmaschine.

Er bleef Raffles dus niets anders over dan te roeien met de riemen, die hij

had. Hij moest zien zo snel mogelijk Bombay te bereiken.

Het beste was gebruik te maken van zijn duikboot « De Bruinvis ». Niet alleen kon hij daarmee naar Voor Indië varen, maar de boot zou hem zeer waarschijnlijk ook goed te pas kunnen komen bij de onderneming zelf. Er zou natuurlijk naar het wrak van de « Bellerophon » gedoken moeten worden, wilde men de gezonken schat proberen te bereiken.

Hierover peinzende bracht Raffles op het denkbeeld, hoe Richards, dat onderdeel van de onderneming zou trachten op te knappen.

Het meest voor de hand liggende was, dat hij duikers in dienst zou nemen, parelduikers van Ceylon of Madras, wier beroep het is op een voor Westerlingen onbereikbare diepte te duiken, en die het daarin zover gebracht hebben, dat sommigen hunner wel bijna twee minuten onder water kunnen blijven. Intussen moest er ook rekening gehouden worden met de mogelijkheid, dat de dief zich een duikerklok zou weten te verschaffen, of zich de diensten zou weten te verzekeren van gewone duikers, voorzien van duikerpakken. Aan een duikboot zou hij waarschijnlijk wel niet denken; die was voor een gewoon particulier, tenzij hij schatrijk was en er zelf een liet bouwen, zo goed als onbereikbaar.

Na dit alles overwogen te hebben, ging Raffles onmiddellijk tot handelen over.

Nog diezelfde avond werd alles voor het vertrek in gereedheid gebracht.

Zoals herhaaldelijk was voorgekomen, braken de beide vrienden plotseling en geheel onvoorbereid op uit het fraai gemeubelde herenhuis in de Cromwell Street. Binnen een uur tijds was alles gereed, de platte, stalen hutkoffers waren gepakt, voor de nodige papieren was gezorgd, reischeques en credietbrieven waren gereed gemaakt, zodat het thans niet zou ontbreken aan die machtigste hefboom ter wereld.

Het eigenlijke doel van de reis was natuurlijk niet Bombay. Het doel was een klein eilandje, dat met een weinig goede wil gerekend kon worden te be-

hooren tot de Laccadieven Archipel, ofschoon het vrij wat zuidelijker ligt.

Op de kaart van India in elke goede atlas is het met één oogopslag te vinden tussen de achtste en twaalfde graad noorderbreedte. De naam van dat eiland is Minicoi. Het is onbewoond, en het meet nauwelijks enige tientallen vierkante kilometers in oppervlakte. Oorspronkelijk een kale bergtop, is het in de loop der eeuwen uitgegroeid; vogels hebben er meststoffen afgezet, de wind voerde vruchtbare kiemen aan over grote afstanden, en een paar duizend jaren waren voldoende om van de kale klip een klein maar vruchtbaar eiland te maken, waar palmen groeiden, en waar de barre rotsen afwisselen met kleine bossen. Dat het eiland onbewoond is gebleven is dan ook alleen aan de geringe omvang en aan de afgelegenheid toe te schrijven. Met een goed motor of stoomschip, zou men omstreeks vier dagen nodig hebben om de afstand van Minicoi tot aan de dichtstbijliggende havenplaats in Voor Indië, Trivandram, te bereiken. Van Bombay af duurt het nog een paar dagen langer.

En zo, na alles te hebben overwogen en besloten togen de drie mannen dan, na een goede nachtrust te hebben genomen, de volgende ochtend tijdig op reis, alleen uitgeleide gedaan door de oude Gaston, de brave, Franse kamerbediende van Raffles, die nog maar steeds ondanks alle aandringen, hardnekkig bleef weigeren, zich op pensioen te laten stellen.

En het was nog zo vroeg in de ochtend dat slechts zeer weinigen getuigen waren van het wegrijden van de grote reisauto, een nieuwe grijze Packhard, die een grote snelheid kon ontwikkelen. Honderddertig kilometer per uur had Raffles aan Henderson verteld.

De klok had nog geen acht uur geslagen toen de eigenlijke reis al was begonnen met het vertrek uit Londen en nu suisde de auto reeds over de weg naar Dover, bestuurd door Henderson, die in een schitterend humeur was, en zich veel voorstelde van hetgeen de naaste toekomst aan avonturen en onverwachte gebeurtenissen kon opleveren.

Voor de brave reus bestond er maar

één stad ter wereld, en dat was Londen. Het was hem zelfs volkomen onbegrijpelijk hoe iemand elders kon ademen, en met het leven vrede kon nemen. Londen was voor hem het ideaal en daarbij vergeleken vond hij Parijs, Rome, ja zelfs New York armzalige gehuchten, het noemen nauwelijks waard. Hetgeen niet belette, dat hij, wanneer het avontuur wenkte, aanstonds bereid was, dat aardse Paradijs te verlaten.

Binnenin de auto zaten Brand en Raffles en spraken over de vooruitzichten van hun tocht.

— Vertel mij eens, Edward, verschaft de complete uitgaven van 't handschrift van Kid inderdaad zoveel en zulke juiste aanwijzingen, dat Richards, om zo te zeggen maar even hoeft te duiken, om de «Bellerophon» te vinden? zei Brand die enige tijd zwijgend naar buiten had gekeken.

— Dat is wat optimistisch bekeken, gaf Raffles glimlachend ten antwoord. Kid heeft de plek natuurlijk met tamelijk grote nauwkeurigheid kunnen aangeven, waar hij het Britse fregat zag zinken, maar het is de vraag of het inderdaad recht naar beneden is gegaan? Daarvan weten wij juist niets af. Er kan 'n hevige stroming hebben gestaan; van de juiste diepte weet niemand iets af, en ten overloede kan het schip in die paar eeuwen nog aanmerkelijk van plaats zijn veranderd, om maar niet eens te spreken van de mogelijkheid dat het totaal is uiteengevallen, ja, dat het reeds onder de zeebodem is verdwenen.

— Hetgeen al onze moeite, al ons tijdverlies nutteloos zou maken, merkte Brand droogjes op.

— Natuurlijk. Aan al dergelijke ondernemingen is risico verbonden, maar ik heb er dat risico gaarne voor over. En laten wij billijk zijn tegenover het lot, amice; wij hebben de beschikking over een hulpmiddel, dat die sluwe dief zich zal moeten ontzeggen. Op zijn best kan hij werken met duikers, hetzij met inboorlingen, hetzij met de gewone duikers, zoals wij Westerlingen ze kennen, en die hij zeker te Bombay of te Colombo in voldoende aantal zal vinden.

— Hij zal aldus zijn geheim met an-

deren moeten delen, Edward.

— Dat is nu eenmaal onvermijdelijk. Er is geen sprake van, dat een enkel man iets dergelijks geheel alleen kan ondernemen. Hij moet een schip huren, al is het nog zo klein en hij zal aan zes man nauwelijks voldoende hebben, om hem bij dit werk bij te staan.

Juist toen Raffles deze woorden had uitgesproken scheen het lot van oordeel te zijn, dat het deze stoutmoedige avonturier eens moest tonen, dat zelfs een Raffles niet altijd ongestraft dat lot kan tarten. Het was maar betrekkelijk een kleinigheid, het was een piepjong, onbeduidend bakvisje, dat hier als handlangster optrad, maar het deed het dan ook afdoende.

Het lieve kind zat waarschijnlijk voor het eerst achter het stuurwiel van een auto en hoe het kwam mag Joost weten, maar de door haar bestuurde auto, een kleine convertible verliet het goede pad en kwam veel te ver op de rechterrijbaan, toen daar de Packard van Raffles naderde.

Wel wist Henderson met goede stuurmanskunst een noodlottige botsing te vermijden, maar hij kon onmogelijk beletten dat de beide wagens krakend elanders spatborden raakten. Hij remde zo sterk hij maar kon, en het geheel kwam tot stilstand. Aan de zijde van de aanrijding bleken twee banden en daarenboven een wiel vernield te zijn, terwijl een der voorassen was verbogen.

Hoe het met de convertible was, kon Raffles minder schelen en toen het wagentje met één platte band langzaam wegreed liet hij het rustig gaan. Zijn eigen auto was hem van meer belang.

Henderson onderzocht onmiddellijk de zwaargewonde wagen, en bevond dat er geen sprake van was, dat hier op de weg zou kunnen worden gerepareerd. Dat zou pas kunnen geschieden in een goed geoutilleerde garage. En zo bleef er dan niets anders over dan in lijdzaamheid af te wachten tot er een vrachtauto passeerde, waarvan de chauffeur zich bereid verklaarde, hetgeen hij «de ruïne» noemde, naar de dichtstbijzijnde autoreparatie-werkplaats te slepen.

Al met al, waren de reizigers drie uren

kwijt voor de auto weer rijklaar was, en die verloren tijd kon zelfs een chauffeur als Henderson niet meer inhalen om de middagboot naar Calais te kunnen halen.

Dat was dus een halve dag, die daar verloren ging door toedoen van hetgeen Henderson zonder de minste gewetenswroeging een « wegpiraat » noemde.

Zij staken pas over met de nachtboot, met medeneming van hun auto, en de volgende ochtend begon de tocht door Frankrijk.

Drie dagen waren er nodig om Marseille te bereiken. Hier liet Raffles de auto achter in een garage, en huurde een flinke motorboot, voor de tijd van veertien dagen. Hij nam alleen de eigenaar, die tevens als kapitein fungeerde mee, en het scheepje bracht hen binnen vier dagen naar Bengasi, waar Raffles zogenaamd van plan veranderde, zijn bagage aan land liet brengen, en zich met zijn beide metgezellen ontscheepte, waarop hij de Marsellaan het hem verschuldigde bedrag betaalde, en van diens verdere diensten afzag.

Bengasi, het voormalige Berenice, een der oudste Romeinse kolonies, is een levendige, voorname havenplaats op de kust van Noord Afrika aan de Grote Syrthe, en het viel Raffles dus al zeer gemakkelijk, daar een voerman, een kar en muilezels te huren, die het kleine gezelschap zouden brengen naar een plek, omstreeks tien mijlen zuidelijker gelegen, waar Raffles zogenaamd wilde kamperen. Het is mogelijk dat de voerman het zijne dacht van te kamperen, in een woeste, kale streek, die daartoe al zeer weinig uitlokte, maar hij nam zijn loon en zijn fooi in ontvangst, en vertrok met een keelgegom, dat een afscheidsgroet moest betekenen.

De drie mannen bevonden zich nu geheel alleen op een gedeelte van de kust, dat er inderdaad al heel weinig verlokkend uitzag, en dat met rotsen al bezaaid was, waarvan de bewoners echter niets zouden kunnen waarnemen, tenzij zij toevallig die muur van een paar honderd meters hoogte beklommen. Ten overvloede begon de schemering snel te vallen, toen de drie mannen zich op weg begaven naar de plek, waar de Bruinvis

verborgen was. Zoals steeds droeg Henderson daarbij de zwaarste koffer, Raffles en Brand beide andere. Het was een vrij bezwaarlijke tocht over de steenachtige bodem, die bijna twintig minuten duurde, en vervolgens moesten de sterke touwen eraan te pas komen, want hier was het, dat de weg steil omlaag voerde, door een soort natuurlijke schoorsteen, zodat het nodig was de koffers eerst omlaag te laten, en daarop zelf naar beneden te klauteren, door een nauwe spleet.

Toen hiermede kon worden begonnen, was het al zo goed als donker, en hier moest geschieden bij het licht van de Afrikaanse maan, die echter heel wat helderder is dan de onze. Die afdaling door deze nauwe pijp of schoorsteen nam ongeveer een kwartier in beslag en toen stonden de drie mannen op de bodem van een stikdonkere, smalle kloof, waar zij wel gebruik moesten maken van hunne krachtige zaklantaarns. Zij moesten ook de bagage op de schouders laden en togen toen verder, zonder vrees dat zij de weg bijster zouden worden, want de kloof die haar ontstaan waarschijnlijk te danken had aan een ontzaglijke vulkanische uitbarsting, wie weet hoeveel duizende jaren geleden, had geen zijtakken, maar liep regelrecht uit op hetgeen een natuurlijke put bleek te zijn.

Als men op dit punt naar boven keek, dan zag men nog maar juist een smal streepje van de lichte avondhemel, en daarin drijvend, als een scheepje van zilver, de sikkelvormige maan.

Ook in deze put, omstreeks twaalf meter hoog, moesten zij afdalen, de duisternis werd steeds meer volkomen, en tenslotte stonden zij achter in het rots-hol, dat alleen bij vloed bijna geheel vol liep. Maar eb of vloed, de toegang aan de zeezijde was steeds versperd door 't water, en hieraan had Raffles het te danken, dat de verblijfplaats van zijn stalen schip alleen maar van de landzijde uit ontdekt zou kunnen worden, en daarop bestond niet veel kans.

Het einde van de tocht naderde nu snel.

Achter in het hol, stevig vastgemaakt, dreef « de Bruinvis » en de drie mannen slaakten een zucht van verlichting, toen

zij het donkergrijze gevaarte zagen in het licht van hun zaklampen.

Tien minuten later hadden allen zich ingescheept, de stalen trossen werden

losgemaakt en « de Bruinvis » voer langzaam en voorzichtig naar de ingang van het hol, juist toen de vloed begon op te komen.

HOOFDSTUK IV EERSTE ONTMOETING

De zeereis van Brindisi naar Bombay met een der schepen van de reeds genoemde maatschappij duurt dertien dagen. Bengasi bevindt zich op ongeveer dezelfde hoogte als het Italiaanse havenplaatsje, en in normale omstandigheden zou Raffles de afstand met zijn snelle duikboot gemakkelijk in tien dagen of vlugger hebben kunnen afleggen, zelfs wanneer hij het grootste gedeelte van de tijd onder water had moeten varen.

Maar helaas, het lot waakte nog altijd, en had, na de aanrijding op de weg naar Dover, nog een andere tegenslag voor Raffles in petto. En ditmaal was het zijn trouwe duikboot, die hem in de steek dreigde te laten, en dat omstreeks midden in de Rode Zee, ter hoogte van Suakin.

Of het kwam door het vrij langdurig stilliggen van het schip of aan iets anders, zeker is, dat enkele onderdelen van groot belang hun diensten begonnen te weigeren. Een grondig onderzoek toonde aan dat die machinedelen direct moesten worden vervangen. Nu is een duikboot, en zeker een van dit ongewone model, iets anders dan een Ford of een Chevrolet, en men vindt maar niet in de eerste de beste garage vervangingsstukken, die zonder meer pasklaar zijn.

En hoezeer tegen zijn zin was Raffles dus wel genoodzaakt zijn tocht te onderbreken, en hij had nog alle reden, het toeval te prijzen, dat het juist bij een grote havenstad als Suakin moest zijn dat de eerste haperingen van de ingewikkelde machine zich voordeden.

Er schoot niets anders over; de tocht moest worden onderbroken. Des avonds voer Raffles heel langzaam zo dicht mogelijk naar de kust, nog geen halve mijl boven Suakin, en begaf zich geheel al-

leen aan land, tot aan het middel door het water wadend, bereikte de stad, bracht er de nacht door in een der hotels, en besteedde de gehele volgende dag om zich de machinedelen te verschaffen, die na bewerking althans bruikbaar zouden zijn voor zijn doel. Daarvan voorzien keerde hij des nachts ongezien naar de duikboot terug, waarna het moeilijke werk begon van het bij-slijpen en pasklaar maken van die onderdelen. Een volle week ging hiermee verloren. Want het was nu eenmaal zo: de duikboot was een wonder van techniek, maar zij was klein, en niet geschikt om er een smidse van te maken of belangrijke reparaties te verrichten. Er was dus een eindeloos geduld toe nodig, al slijpende en vijlende, zelfs zonder de hulp van een draaibank, de benodigde onderdelen te vervaardigen.

Met een ander schip verder gaan ging eenvoudig niet, al doen enkele vaartuigen Suakin aan op hun weg naar het Verre Oosten. Raffles had « de Bruinvis » volstrekt nodig voor zijn plannen, en waar had hij bovendien de duikboot moeten onderbrengen?

Zo waren er dus in het geheel elf dagen verloren gegaan, en Raffles wist zelf maar al te goed wat dit betekende. Wanneer Richards de mailboot gehaald had, en dit behoefde niet te worden betwijfeld, dan kon de vent reeds ettelijke dagen te Bombay zijn, terwijl Raffles nog steeds te Suakin vertoefde.

Maar tegen het noodlot kan nu eenmaal niemand zich verzetten zelfs niet als hij de meest geslepen avonturier van alle tijden is, en de Meesterdief bleef dan ook volkomen kalm, en trachtte in die gemoedstoestand ook Brand en Henderson te laten delen. Met Brand

ging dit nog, maar de ongeduldige reus vergat zich wel eens, en gebruikte dan een taal die hier niet kan worden afgedrukt.

Maar eindelijk was dan alles toch weer gereed, de machine werkte voortreffelijk, de dynamo's waren herladen, de voorraad benzine en olie was aangevuld, en toen ging het weer verder door de Rode Zee, door de Straat van Bab el Mandeb, en tenslotte de Golf van Aden.

Een andere tegenwerkende omstandigheid was, dat Raffles er in deze druk bevaren wateren niet aan mocht denken, zich boven water te vertonen. Dit rende natuurlijk aanzienlijk de snelheid. Een ding echter had hij voor, het was volstrekt niet noodzakelijk dat hij eerst Bombay aandeed, of Colombo, of een andere Indische havenstad, hij kon zich regelrecht naar Minicoi begeven, en het was vroeg in de ochtend van een verrukkelijk schone dag, toen de duikboot tenslotte, het kleine eiland onder water varende van het Westen uit naderde.

Brand had post gevat voor de lens van dik kwartglas, waarvoor de stalen klep was weergeschoven, en beschouwde met de grootste aandacht het helder groene water, tot op vrij grote diepte door de zonnestrallen verlicht, waarbij hij genoot van de prachtig gekleurde, wonderlijke vissen, die voorbij de lens schoten. Maar daaraan wijdde hij voor het ogenblik zijn belangstelling niet. Hij lette op andere zaken, want wie kon zeggen waar de « Bellerophon » te vinden was, en of niet reeds duikers aan het werk waren, die dan heel zeker ook de duikboot in het oog moesten krijgen.

En terwijl hij zo stond te kijken, vroeg Brand zich af of men wel inderdaad ooit iets zou kunnen terugvinden van het wrak.

Hij wist genoeg van de diepte der verschillende zeeën om te weten dat de Indische Oceaan hier ter plaatse meer dan tweeduizend meter diep was.

Was nu de « Bellerophon » op die diepte gezonken, dan zou natuurlijk geen macht ter wereld, ooit de overblijfselen van dat wrak weer aan de dag kunnen brengen. Want het is bekend, dat de beste duikerpakken de bekwaam-

ste duiker niet toestaan dieper dan tachtig of ten hoogste honderd meter onder de oppervlakte van het water af te dalen. De hechtst gebouwde duikboot zou niet ongestraft tot tweehonderd meter kunnen afdalen, want reeds op die diepte is de druk van het water zo ontzaglijk groot dat ook het best gebouwde, stalen vaartuig als een noot in elkander zou worden gedrukt.

Nu was echter Minicoi een eiland, dat wil zeggen niets anders dan de top van een onderzeese berg, door een of andere vulkanische uitbarsting hoven water gekomen.

De mogelijkheid bestond, dat die berg slechts langzaam glooiend afdaalde, en dat de « Bellerophon » op een van de hellingen was te land gekomen, niemand kon zeggen op welke diepte. Was die diepte groter dan honderdvijftig meter, dan kon Richards gerust alle hoop prijsgeven, er ooit naar af te dalen, noch met een duikerklok, noch met duikerpakken, en heel zeker niet met gewone duikers die onmogelijk dieper kunnen gaan dan veertig of vijftig meter op zijn hoogst en, dan nog uit neus en oren bloedend en half bewusteloos de oppervlakte weer bereiken.

Alles hing hier dus af van het toeval.

Dit stond reeds vast: aan de westzijde was het schip, indien het daar gezonken was, als verloren te beschouwen, want het ontzaglijke fundament van het kleine eiland daalde hier bijna loodrecht af naar de zeebodem, en het was onmogelijk, dat een schip hier, al zinkende, was tegengehouden.

Toch bekeek Brand met aandacht die glinsterende rotswand die minstens tweeduizend meter hoog moest zijn, terwijl Raffles het vaartuig bestuurde en zeer langzaam de boot een kring deed beschrijven, terwijl Brand, staande voor de lens, zijn aanwijzingen riep.

Steeds verder naar het Zuiden voer de boot onder water, bijna veertig meter onder de oppervlakte, en met een snelheid die de tien kilometer per uur zeker niet overschreed.

Maar eensklaps, juist toen « de Bruinvis » zich vlak ten zuiden van het kleine eiland bevond, hief Brand met een waar-

schuwend gebaar de hand op, waarop Raffles onmiddellijk de handel achteruit zette, zodat « de Bruinvis » aanstonds vaart minderde, en bijna ogenblikkelijk stillag.

— Wat is er? vroeg Raffles. Onraad?

— Kijk zelf maar, gaf Brand ten antwoord, plaatsmakend, om Raffles gelegenheid te geven, op zijn beurt door de lens te kunnen zien.

Reeds hier in het Zuiden veranderde de berg welks top het eiland Minicoi was, en vertoonde hier een veel flauwere helling dan in het Westen.

Dit had natuurlijk ten gevolge gehad dat « de Bruinvis » zich hoe langer hoe meer van het eigenlijke eiland had moeten verwijderen, teneinde niet in aanraking te komen met de steenachtige bodem.

Nog verder echter naar het Oosten was de helling nog flauwer, en hier werden zelfs met een laag zand en schelpen bedekte vlakten gevormd, die men wel bijna waterpas kon noemen.

Het was op een van deze kleine, bijna platte stukken, dat Raffles thans een vage massa ontdekte, die tamelijk scherp afstak tegen het heldere, gele zand hetwelk de bodem bedekte van een ondiepe vallei.

Die massa bevond zich op ongeveer gelijke hoogte als de duikboot, dat wil dus zeggen omstreeks veertig meter onder water.

Raffles verzocht Brand een weinig op zij te gaan, zodat hij zelf een vrij uitzicht zou hebben door de lens, trad toen weer op het stuurwiel toe, en bracht de boot langzaam en geleidelijk weer in beweging.

En zoals een tijger zijn prooi besluipt, zo gleed « de Bruinvis » zacht, schier onmerkbaar in de richting van dat zwarte, reusachtige, nog onbekende ding en naarmate zij naderden verkregen de beide mannen de zekerheid die zij wensden. Wat daar lag, dat kon niets anders zijn dan het overschot van het ongelukkige fregat, hetwelk door een enkel, noodlottig schot naar de kelder was gezonden, voor kapitein Kid en zijn mannen gelegenheid hadden gevonden, zich

van de kostbare lading meester te maken.

Het schip bleek dus bijna rechtstandig gezonken te zijn, en wel op een betrekkelijk ondiepe plek. Het was bij het neerkomen een weinig gekanteld, en zou zeker in al zijn gebinten hebben gekraakt door de hevige schok, maar niettemin was het niet uit elkaar gebarsten, en betrekkelijk slechts weinig beschadigd. Bijna overal was de buitenhuid nog intact, bedekt met een dikke korst van schelpdieren, en slechts hier en daar waren de spanten zichtbaar, en was de verschansing weggeslagen.

Om het wrak heen, tenminste voor zover dit zichtbaar was door de lens, was een strook zand, die in breedte afwisselde van tien tot meer dan vijftig meter, dan daalde de helling weer verder omlaag, en meer naar beneden konden de beide mannen weer zulk 'n « portaal » waarnemen als dat, waarop toevaligerwijze de « Bellerophon » was terecht gekomen, na te zijn afgegleden langs de aanvankelijk ook hier steile helling.

Dit was iets, waarmede Raffles terdege rekening zou moeten houden. Want veertig meter is niet te diep voor ervaren duikers. En wie weet waren zij reeds aan het werk gezet, ja, wie kon zelfs zeggen, of Raffles al niet te laat kwam.

Hij wilde zekerheid daaromtrent hebben, en naderde nog wat meer.

Hoe hoger de zon aan de hemel rees, hoe lichter het daar beneden werd. De zonnestralen drongen met een scherpe hoek in het water door, en riepen daar beneden een toverwereld in het leven.

Zoals gezegd was de bodem zeer ongelijk, en in de holten groeiden grillig gevormde koralen, zee-anemonen, allerlei wonderlijk gevormde planten, met takken die op de grijpende armen van een inktvis geleken, en bijna zo dik waren.

Alles was echter onbeweeglijk en stil, en door die groenachtige helderheid schoten vissen van wonderlijke vormen, ofschoon het nog niet de echte diepzeevissen waren van de Indische Oceaan met hun afzichtelijke gedaanten, hun monsterachtige koppen, hun gedrochte-

lijke kaken. Ook langwerpige gedaanten, bijna zwart, in de vorm van torpedo's, schoten stil en snel naar boven heen en weer. Brand wist onmiddellijk dat het hamerhaaien waren, de vraatzuchtigste dieren die in de zeeën leven.

Ook bewogen zich daar, wat verder omlaag, monsterachtig grote zeekrabben, met uitpuilende ogen, en kromme poten, waarvan de leden wel een meter lang waren, inktvissen en ander wonderlijk gedierte. Nu en dan schoot er snel een school vissen voorbij, niet veel groter dan haringen, en het was alsof de zon plotseling zilver maakte van die duizende vissen, die daar snel voorbij zwommen.

Zeker zouden de beide mannen nog lang naar dat verrukkelijk schouwspel gekeken hebben, als hun aandacht niet gevestigd was op dat grote, zwarte wrak.

Zij waren er thans zeker niet verder dan een vijftigtal meters van verwijderd, en konden het nu duidelijk zien, terwijl de duikboot zelf een weinig verborgen bleef achter een uitspringend gedeelte van de berg.

Hier bleef de « Bruinvis » wel een half uur doodstil liggen, juist op dezelfde hoogte, maar al die tijd bespeurden de beide mannen niet het allergeingste teken van leven. Slechts nu en dan schoot een vis door een gat in de romp naar binnen, kwam weer te voorschijn, verdween opnieuw. Maar van mensen viel niets te bespeuren, noch van iets, dat op hun tegenwoordigheid wees.

Het gat waarin de vis verdween, was zonder twijfel het gevolg van het goedgerichte kanonschot, hetwelk Kid op het Engelse fregat had laten afvuren, maar stellig niet met de bedoeling om het dadelijk naar de kelder te zenden. Een moderne granaat zou 't houten schip waarschijnlijk geheel uit elkaar hebben geslagen, maar de ronde, lode kogel uit het ouderwetse kanon had betrekkelijk slechts weinig schade aangericht, en een gat gemaakt, waardoor zich juist een man naar binnen zou kunnen wringen. Daar omheen waren de planken nog wat ingedrukt, en dat was alles.

Nog een kwartier bleef Raffles op dezelfde plek, tot hij tot de gevolgtrek-

king kwam, dat Richards misschien wel daarboven was, maar waarschijnlijk nog niet aan het werk was gegaan. Hij wilde er echter zekerheid omtrent en nam het besluit, 't wrak aanstonds te gaan doorzoeken. De omstandigheden waren gunstig, nu de zon zo fel scheen.

— Wij zullen naar buiten gaan, Charles, zei hij kortaf. Maak je gereed.

— Maar dan kunnen wij de duikboot hier toch niet drijvende houden?

— Neen, natuurlijk niet. Wij zullen haar eerst een weinig laten zinken. Ik meen een goede ligplaats te hebben ontdekt, een weinig lager dan het wrak, en niet meer dan tachtig meters er vandaan. Zoëven zijn wij er langs gevaren. James, geef goed acht, wij gaan dalen. Let op mijn bevelen.

Kort en duidelijk klonken nu zijn aanwijzingen. Er kwam weer beweging in het schip, het zakte zeer langzaam, en gleeed daarbij af langs de helling van de onderzeese berg, zoals duidelijk was te bemerken aan het schurend geluid van de stalen huid langs het gesteente. Raffles hield nauwkeurig het wijzertje van de dieptemeter in het oog, dat heel langzaam bewoog langs de schaal, totdat het plotseling bleef stilstaan. Daar er nog steeds water werd toegelaten in de ballasttank, begreep Raffles onmiddellijk dat het schip niet verder kon zakken, en dus terecht was gekomen op het plateau, dat hij een uur te voren had waargenomen. Aanstonds gaf hij bevel, de watertoevoer af te sluiten. Henderson draaide het kleine wiel om, en de boot lag onbeweeglijk stil. De « Bruinvis » bevond zich hier op een diepte van omstreeks vijftig meter, en het zou dus nodig zijn, langs de berghelling op te klimmen naar de plek waar het wrak lag. Het voordeel was, dat men het op deze wijze bijna ongezien kon naderen.

Brand had zich reeds in het duikerpak gestoken van een zeer lenig, en toch ijzersterk, voor water ondoordringbaar weefsel, waaraan twee met lood bezwaarde schoenen waren vastgemaakt, dat waterdicht om de polsen sloot, en dat aan de hals overging in een helm. Henderson had hem reeds de zuurstofcilinder op de rug gegespt, en de korte, gewa-

pende verbindingsbuis aan de helm gekoppeld. Geheel achterin, slechts enkele meters van het roer verwijderd bevond zich de zogenaamde schutkamer, een betrekkelijk eenvoudige inrichting, die het mogelijk maakte, in een duikerpak gestoken, de duikboot te verlaten, als deze zich onder water bevond. Raffles gaf snel aan Henderson zijn laatste bevelen, stak zich op zijn beurt in het duikerpak, greep zijn electrisch geweer, dat met vrij grote kracht een stralen projectiel kon afschieten, bevestigde zijn lange dolk aan zijn gordel, en trad toen met Brand samen het kleine hokje binnen,

waarin zij ternauwernood overeind konden staan, en waarvan Raffles de deur onmiddellijk achter zich sloot. Door het kleine kijkgat gaf hij een sein, en Henderson liet onmiddellijk het mechanisme werken, waardoor het zeewater in dit hokje kon binnendringen. De tweede deur, in de buitenhuid kon nu heel gemakkelijk van binnenaf geopend worden en de beide vrienden stapten uit de duikboot op het kleine rotsplateau, bleven een ogenblik staan om zich te overtuigen dat de cylinders goed werkten en begonnen toen behoedzaam de bergheiling te beklimmen.

HOOFDSTUK V

DE VROUW IN HET SPEL

Gedragen door het opstuwend vermogen van het water, konden de beide mannen al heel gemakkelijk die klimtocht volbrengen. Zij bewogen zich volkomen vrij en onbelemmerd, alleen omlaag gehouden door de zwaarte van de loden zolen en de stalen zuurstofcylinder.

Helemaal op zijn gemak voelde Brand zich niet, want een paar malen meende hij een van die lange, dreigende schaduwen boven zijn hoofd te zien glijden, de schaduwen van de gevreesde haaien, die deze zeeën onveilig maken.

Zij bereikten echter de rand van het plateau, waarop het wrak rustte, bleven daar even in afwachting neergehurkt maar gingen toen zij niets verdachts ontdekten, verder, totdat zij eindelijk stonden voor het gat in de romp van het schip.

Raffles gaf Brand een teken om hem te volgen, en kroop behoedzaam door de opening, teneinde beschadiging van de kostbare cylinder met de onmisbare zuurstof te voorkomen.

Brand volgde hem op de hielen.

Bijna onmiddellijk waren zij omgeven door duisternis. Tot hier drong het licht niet door en het was onmogelijk, iets te onderscheiden. Maar daarop had Raffles gerekend. Hij zowel als Brand, droegen kleine batterijen, ondoordringbaar

voor water, die door middel van een kort snoer een paar krachtige electrische lampen voedden. Aanstonds ontstaken zij deze, en bij het licht daarvan waren zij althans in staat, de voorwerpen tot op een paar meter afstand vrij duidelijk te kunnen onderscheiden.

Het bleek al dadelijk dat de kogel in de ruimte waar zij zich bevonden, vrij wat verwoesting had aangericht, en zeker onder de waterlijn dwars door het gehele schip was heengegaan, hetgeen ook het snelle zinken verklaarde. Het moest een manschappenlogies geweest zijn, want er lagen nog, naast een omgevallen tafel, die nog slechts met een paar roestige verbindingsijzers aan de vloer bevestigd was, kroezen en tinnen borden. In een hoek, in zittende houding, lagen twee afschrikwekkende voorwerpen: menselijke geraamten, waarschijnlijk afkomstig van matrozen, die hier door het binnendringende water verrast werden, als zij tenminste niet door dezelfde kogel waren gedood.

Aan het einde van deze lange, smalle ruimte voerde een trap naar boven, naar het tussendek. De beide mannen kwamen op hun tocht daarheen langs een rek met ouderwetse geweren en ponjaarden. Op de onderste treden van de trap lag een vuursteenpistool met de haan over-

gehaald. Halverwege de trap alweer een geraamte. Het was duidelijk dat de bemanning als het ware verrast was en niet eens de tijd had gevonden tot verweer.

Op het tussendek heerste grote verwarring. Door de schuine stand van het wrak, waren alle voorwerpen die niet spijkervast waren, waaronder een paar kanonnen op hun affuit naar beneden gerold.

Een stapel ijzeren kogels was omgevallen, en overal lagen zware projectielen verspreid.

Steeds verder drongen de beide vrienden door, Raffles voorop, die naar de hut van de kapitein zocht, want het leek hem het meest waarschijnlijk, dat het goud zich daar moest bevinden, tenminste wanneer het niet bij een vroegere gelegenheid gestolen was.

Hij ging dus steeds verder, waarbij nu en dan hinderpalen moesten worden terzijde geruimd, totdat hij tenslotte niet zonder moeite een deur wist te openen, die toegang gaf tot een grote hut, blijkbaar die van de kapitein, te oordelen naar de omvang, en naar de fraaie, sterke ouderwetse meubelen, die er stonden. Bijna geheel uitgewiste zeekaarten lagen nog opgerold in de laden, in een hoek waren tinnen schenkkannen en bekers gerold, benevens een paar flessen, waarschijnlijk gevuld met rum. Op de tafel, die aan de bodem werd vastgehouden door vier ijzers, stonden nog de overblijfselen van wat eens een middagmaal was geweest.

En toen Raffles met enige moeite een kastdeur opende, sterk aangetast door het zeewater, bemerkte hij aanstonds dat hij tenminste niet te laat was gekomen. Want daar stonden vier sterke, met ijzer beslagen kisten, open gestapeld, en toen Raffles de bovenste optilde, begreep hij reeds aan de zwaarte dat zich daarin de goudschat moest bevinden.

Maar ook zag hij bijna tegelijkertijd in, dat het schier ondoenlijk zou zijn, thans reeds die kostbare buit uit het schip te halen, en naar de duikboot te dragen. Daarbij zou Henderson wel zijn diensten moeten bewijzen. Intussen konden de beide mannen wel de kisten naar buiten dragen, om vervolgens naar

touwen te zoeken, waaraan ze konden worden vastgebonden. Zij echter waren zo lang en zo groot dat het onmogelijk zou zijn, ze door de smalle deur van de schutkamer heen binnen in de duikboot te brengen. Daarop zou dus iets anders gevonden moeten worden, en het best was, zo meende Raffles, die kisten aan sterke touwen van hun plaats te laten slepen door « de Bruinvis » naar een veilige plek van het eiland, waar men ze aan land zou kunnen brengen.

Plotseling voelde Raffles zich bij de arm gegrepen door Brand, die een blik naar buiten had geworpen, door de patrijspoort, in het heldergroene water.

Raffles wendde dadelijk zijn gelaat naar hem toe, en door de ruit van zijn helm zag hij de verschrikte uitdrukking op het gelaat van Brand.

Alleen zijn lippen bewegende vroeg hij:

— Wat is er?

Inplaats van te antwoorden trok Brand hem voor de patrijspoort, en nu zag Raffles onmiddellijk wat de jongeman zo verontrust had.

Langs de vrij steile helling, die van het kleine plateau naar het eigenlijke eiland voerde, daalden behoedzaam vier in duikerpakken gestoken mannen af, langs touwladders die aan 't onder einde bezwaard waren met lood, teneinde ze gestrekt te houden.

Maar er waren ook nog anderen. Bruine gedaanten schoten met zeldzame snelheid, het hoofd omlaag, alleen gekleed in een smal lendendoekje, door het zondoorlichte water, grepen zich vast aan een masttop, een ra of een pardoen, en werkten zich zo verder naar beneden, totdat zij, lenig als apen, het dek van het schip bereikten en uit het oog verdwenen. Raffles schatte het aantal dezer geoefende parelduikers, want dat waren zij stellig, op vijf of zes.

Intussen kwamen de andere mannen in hun duikerpakken langzaam maar zeker naar omlaag. Een hunner had zelfs, op geen tien meters afstand van het wrak het plateau reeds bereikt, en kwam nu langzaam aanschrijven, terwijl boven zijn hoofd de lange luchtbuis zich

golvend bewoog als een reusachtige slang.

Slechts een van de duikers, droeg op de rug een van die zuurstof-apparaten, die het gebruik van een luchtpomp en een huis overbodig maken, maar die het nadeel hebben, dat zij de drager niet langer dan een half uur veroorloven onder water door te brengen.

Het was Raffles natuurlijk onmogelijk, de gelaatstrekken te zien van die man, maar het was alsof zijn instinct hem zei, dat hij te doen had met de heer Henry Richards in hoogst eigen persoon.

Er was overigens niet veel tijd om ergens over na te denken, want Raffles zag wel in, dat hij zich in een hoogst gevaarlijke positie bevond, en hier niet langer mocht blijven.

Reeds had hij het magere, bruine been van een der duikers zo dicht langs het patrijspoortje zien bewegen, dat hij het had kunnen grijpen, en hij wist dat deze duikers, om zich te kunnen verdedigen tegen de haaien, allen gewapend zijn met vlijmscherpe dolken, waarvan zij zich tot op grote diepte uitnemend weten te bedienen. De mannen in hun duikerpakken zouden zeker gewapend zijn met bijlen om versperringen te kunnen vernielen en men kon een elektrisch geweer nu eenmaal slechts een enkele keer afschieten. Het diende tot niets, hier een volkomen ongelijke strijd te willen beginnen en Raffles koos dus dadelijk de wijste partij en retireerde voor het ogenblik, in de stellige verwachting dat zelfs die kleine legermacht van duikers maar niet zo dadelijk die zware kisten mee naar boven zou kunnen nemen. Het was aan alles goed te merken, dat zij op een eerste onderzoek uit waren.

Hij dook dus weg, onder de patrijspoort door, greep Brand bij de arm, en nauwelijks had het tweetal de kapiteins-hut verlaten, of voor de patrijspoort vertoonde zich het vertrokken, krampachtig opgezette gelaat van een der inlandse duikers, die zich echter de volgende seconde met een geweldige ruk moest afzetten, teneinde daarboven zijn longen opnieuw met lucht te vullen.

Raffles en Brand gingen, zo snel dit

onder de gegeven omstandigheden mogelijk was, dezelfde weg weder terug, liepen door het manschappenlogies, kropen door het gat, en maakten zich ijlings uit de voeten.

Het was de hoogste tijd, want juist toen zij zich over de rand van het plateau lieten glijden, kwam, voorzichtig voor zich uit tastend, de man met het zuurstofapparaat om de hoek van het wrak aanzetten, zoekend naar een opening om binnen te dringen.

Het was een geluk, dat men van de plek af, waar zich het wrak bevond, de grijsgeschilderde duikboot niet gemakkelijk in het oog kon krijgen, te meer daar de helderheid daar beneden afnam, naarmate de zon, die reeds weer over haar hoogtepunt heen was, de golven schuiner trof. De beide vrienden spoedden zich voort, langs de helling, bereikten de duikboot en binnen een kwartier waren zij geschut en konden zij zich ontdoen van hun duikerpakken.

Zodra zij weer konden spreken, begon Brand woedend:

— Al die moeite voor niets. Zij zullen ons het goed voor de neus weghalen.

— Wacht even, amice, dat gaat maar niet zo vlug, zei Raffles glimlachend. Er zullen wel vele dagen mee gemoeid zijn, voor zij het beste middel hebben gevonden, om die kisten naar buiten te krijgen, en vervolgens naar boven. En al duurde het maar één dag, ja al zou het zelfs vandaag nog kunnen gebeuren, wat ik betwijfel, dan hebben we nog tijd genoeg, om hen een spaak in het wiel te steken. Maar laten we voortmaken, wij gaan aan land.

In allerijl werden de voorbereidselen gemaakt, naar de oppervlakte te rijzen. Raffles dacht er evenwel niet aan, dat op de plek te doen waar hij gedoken had, want dan zou hij, het was nauwelijks twee uur in de namiddag, stellig gezien worden door de duikers.

Zo liet hij dan de boot slechts weinig rijzen, en voer voorzichtig in westelijke richting terug, telkens hoger komend, totdat hij het kon wagen, aan de oppervlakte te verschijnen. Onmiddellijk werd het ronde luik geopend, nadat Raffles zich door de periscoop overtuigd had,

dat alles veilig was. Hij stak het hoofd naar buiten en keek rond. Daar lag het eiland, op nauwelijks vier vademen afstand, ten bewijze dat zich hier de loodrechte bergwand bevond, die een nadering zou vergemakkelijken. Juist om een soort vooruitspringende kaap kon Raffles flauw een gedeelte ontwaren van een op de golven dobberende sloep en toen hij zijn kijker ter hand nam, zag hij in die sloep een paar kleine figuren, voor in staande, die ijverig draaiden, hetzij aan een luchtpomp, hetzij aan een windas. Raffles riep een kort bevel naar beneden, en de duikboot verwijderde zich nog meer en zocht toen een goede ankerplaats op.

Aanvankelijk leek dit niet gemakkelijk, want de kust, die hier steil uit zee oprees, toonde niet de geringste inham, maar wat verder naar 't Noorden vond Raffles tenslotte een smalle doorgang, nauwelijks drie meter breed, en dus toch nog ruim voldoende om «de Bruinvis» doorgang te verlenen. Het was een soort kloof, en de boot voer over een lengte van twintig meter tussen bijna loodrechte basaltmuren, tot die met water gevulde gang opeens ophield, daar, waar hij uitliep op een bijna cirkelronde, door rotsen van grillige vorm omgeven inham, met een doorsnede van niet meer dan zestig of zeventig meter. Brand, die nieuwsgierig rondkeek, dacht onmiddellijk aan een uitgedoofde krater, waarvan dit de monding was. De diepte zou dus waarschijnlijk zeer aanzienlijk zijn, en de boot kon dus ingeval van nood gemakkelijk onder water duiken.

Rondziende naar 'n goede schuilplaats vond Raffles al spoedig een uitholling in de cever, overschaduwde door bladerrijk geboomte, en waarin de duikboot plaats kon vinden. Aanvankelijk was Raffles voornemens, slechts in gezelschap van Brand op onderzoek te gaan, maar de reus keek zo ongelukkig, nu hij weer alleen zou moeten achterblijven, dat Raffles besloot, hem mede te nemen. Het zou wel een bijzonder groot toeval zijn, als men de duikboot hier zou vinden, daar deze zo goed aan het oog was onttrokken, dat men er met opzet naar zou moeten zoeken, alvorens men ze

zou ontdekken.

Het luik werd gesloten, ditmaal met de geheime afsluiting, die het voor ongewijden onmogelijk maakte, het te openen, de drie mannen wapenden zich, en togen op weg. Van een pas was op dit onbewoonde eiland natuurlijk geen sprake en toch kwamen zij snel vooruit, nu eens over een grasvlakte lopend, dan weer doordringend in een klein bos, of over de barre rots van een plateau. Zo liepen zij bijna een half uur tamelijk snel voort, totdat zij, na de top van een heuvel te hebben beklommen, verplicht waren dekking te zoeken, want daar breidde de Oostkust zich reeds voor hen uit, grillig ingesneden, hier en daar met een breed, zandig strand, en midden op dat strand liepen enige kleine figuurtjes heen en weer in de nabijheid van een tweetal linnen tenten, die waarschijnlijk voor de blanken bestemd waren onder het troepje goudzoekers. Raffles, die zich plat voorover had geworpen, nam dadelijk door zijn kijker dat groepje op, dat zich op 'n afstand van omstreeks vijfhonderd meter bevond.

Na een ogenblikje te hebben getuurd zei hij laconiek:

— Onze vriend Richards heeft damesgezelschap meegenomen. Hm... hm... gevaarlijk. Goud en de vrouwen; het is sedert de schepping een ontbrandbare combinatie geweest.

— Wat zie je nog meer? vroeg Brand nieuwsgierig.

— De dame in kwestie loopt op en neer met een man, die ik niet ken, maar ik geloof niet dat het Richards is, want die meen ik nog geen uur geleden, onder water te hebben gezien, en 't is bijna onmogelijk, dat hij al zo gauw weer zijn gewone gedaante zou hebben aangenomen. Ik zie boven een lage rots een masttop uitsteken, misschien behorend tot 't schip, dat hen heeft hier gebracht. Verder een drietal prauwen, waarschijnlijk de vaartuigen van de bruine heren, die we daareven hebben zien duiken naar de schat. Kom, wij moeten nog wat dichterbij zien te komen. Laten wij het pad in dat kleine dal daar links volgen, dan kunnen zij ons onmogelijk zien aankomen.

Onmiddellijk daalden de drie mannen behoedzaam de heuvel weer af.

Verstrooid liggende, hoge rotsblokken vergemakkelijkten de nadering, en met het geweer in de aanslag, slopen de drie mannen zo dichtbij het strand, dat zij de vrouw niet alleen goed konden zien, als zij het hoofd terzijde wendde, naar de man, met wie zij sprak, maar dat zij zelfs konden horen wat zij zei, want een vrij krachtige wind blies in hun richting.

Het kon een vrouw zijn van een jaar of dertig, zeer donker, met een gebruide gelaatskleur, en gitzwarte ogen, maar met blijkbaar geverfd haar, dat er uitzag als rijp koren, doch dat oorspronkelijk eveneens zwart was geweest. Zij was slank, rijzig en had een mooi figuur. Inplaats van een rok droeg zij een rijbroek en puttees, een sporthemd met een open kraag, waarvan zij de mouwen tot boven de elleboog had opgerold, en een vilten hoed met brede randen.

Zij scheen op dit ogenblik dringend te spreken tot een man, groter nog dan zijzelf was, die met half afgewend gelaat en gefronste wenkbrauwen scheen te luisteren, onbeweeglijk als een beeld.

Zij waanden zich blijkbaar geheel alleen, want de paar inboorlingen, die op enige tientallen meters verder bezig waren met het bereiden van hun maaltijd, konden natuurlijk niet meetellen.

Zij hoorden de vrouw zeggen:

— Je bent toch niet bang, Edmund?

Nu wendde de man met een ruk zijn gelaat naar haar toe, en ruw klonk zijn antwoord:

— Ik weet niet wat vrees is, Claire. Maar je plan is onzinnig. Je vergeet dat er nog anderen zijn. Wil je soms dat ik des nachts in zijn tent...?

— Ik weet ook wel dat dat niet gaat, viel de vrouw hem ongeduldig in de rede. Hij is daar met mij en met nog twee anderen. En je weet nooit hoe die zoiets opvatten. Maar er zijn nog wel andere middelen, Edmund, minder gevaarlijk, en die evengoed tot het doel leiden.

Je moet me begrijpen, Edmund; vervolgde de vrouw koud, Ik haat hem niet

eens. Dat is me te vermoeiend. Wij vonden elkaar bij toeval terug in Port Said, toen hij op weg hierheen was. Maar van jou, houd ik, en ik wil je bijstaan om zijn goud te veroveren. Vind je dat zo vreemd?

— Maar stuit het je niet tegen de borst, dat ik een ander moet doden om jou en het goud te winnen?

De vrouw haalde kalm de schouders op, stak een strootje in de mond, en antwoordde toen rustig, met een gebaar van onverschilligheid:

— Het is altijd zo geweest in de wereld. Er is om goud en om liefde gevochten, en de sterkste had ook het recht om te winnen. Je hebt mezelf bekend dat je mij begeerde, en ook het goud van Richards, dat daar beneden moet zijn, of waren dat maar praatjes?

— Ik sprak de waarheid, antwoordde de man op hese toon. Maar als alles maar verbeelding is? Als daar beneden nu eens geen wrak ligt, en dus nog veel minder 'n schat? Drie dagen zoeken wij nu al vruchteloos, ondanks het situatiekaartje van kapitein Kid. Ik geloof dat deze hele onderneming een pracht van een sof is.

Op dat ogenblik klonk van de kant van het water een luid gebrul van vreugde en schel gejuich. Men had blijkbaar zo even aan boord van een der sloepen een duiker boven gehaald, of een der inboorlingen was boven gekomen met het bericht, dat niet alleen het wrak, maar ook het goud gevonden was.

De vrouw keek de man met schitterende ogen aan, en zei toen met scherpe stem:

— Hoor je dat gejuich? Je hoeft er niet langer aan te twijfelen. Het goud is gevonden. Dus nu moet ik je woord hebben. Zul je het doen, Edmund?

De man, die van kleur verschoten was, aarzelde nog slechts een enkel ogenblik, en gaf toen iets ten antwoord, op zulk een zachte toon, dat het door de luisteraars niet te verstaan was.

Maar het gelaat van de spreker was naar de drie verspieters toegewend, en zij hadden geen woorden nodig.

HOOFDSTUK VI

DE MOORD

Het werd nu spoedig levendig op het water, dicht bij de kust, en de drie mannen begrepen dat het veilig zou zijn, zich 'n weinig terug te trekken. Zij gingen dus het bos weer in, maar beklommen zo snel zij konden een met grof gras begroeide heuvel, op de top waarvan zij uitstekend verborgen zouden zijn en toch alles konden zien, al konden zij het dan niet langer horen wat daarginds voorviel. Zij zagen achtereenvolgens drie vrij grote boten naar land komen. Ieder daarvan was voorzien van een van die kleine, luchtpompen, die bij duikerwerkzaamheden gebruikt worden. Dan volgden er nog drie, vier prauwen, die elk hoogstens twee mannen konden bevatten, en die door inboorlingen snel naar de kust werden gepagaaid.

Ruw geschat, meenden zij te komen tot een getal van zes of zeven blanken en omstreeks tien inboorlingen. Reeds eerder hadden zij, zodra zij de heuveltop hadden bereikt, in een natuurlijke haven een tamelijk groot motorschip voor anker zien liggen, waarvan de sloepen natuurlijk afkomstig moesten zijn. Aan boord echter vertoonde zich geen levende ziel.

De drie mannen hoorden een opgewonden, verward geschreeuw, de vrouw liep de boten tegemoet, schoorvoetend gevolgd door de man, met wie zij zoëven, alsof het een kleinigheid was, het afschuwelijke plan had beraamd, Richards te vermoorden en zich van zijn schat meester te maken.

Terwijl de drie sloepen snel naar land werden geroeid, zei Brand op zachte toon tot Raffles.

— Het is krankzinnigheid wat die twee van plan zijn. Hoe denkt hij zich van de schat meester te kunnen maken, terwijl de anderen rustig zullen blijven toezien? Die zullen toch hun deel opeisen?

— Hij zal hun betalen wat er overeen-

gekomen is met Richards, meende Raffles, en als zij daar geen genoegen mee nemen, dan zal hij misschien de ene misdaad op de andere stapelen. Of wel hij zal een paar van die mannen tot zijn medeplichtigen pogen te maken, en met hun hulp er stiekem tussen uit knippen. Met de inboorlingen behoeft hij natuurlijk geen rekening te houden, die zijn alleen maar met messen gewapend.

Een ogenblik bleven de drie mannen zwijsend door het struikgewas, dat de top van de heuvel bedekte naar beneden kijken. Een sloep was reeds op het zand geschoven en Richards stapte aan land, door de man die de boot geroeid had gevolgd. Met behulp van de kijkers was hij aanstonds te herkennen. Hij was nog in zijn duikerpak, maar had zijn helm afgezet. Hij zwaaide wild met beide armen. De verraderlijke vrouw liep hem juichend tegemoet en sloeg haar armen om zijn hals. Daarop kwamen ook alle anderen, er vormde zich een troepje druk gesticulerende mensen, en het was duidelijk dat er beraadslaagd werd.

Sommigen keken naar de lucht, naar de stand van de zon, anderen zetten zich op een platte steen neer, en begonnen te eten van de maaltijd, die de inboorlingen op het vuur hadden bereid.

— Zouden zij dadelijk weer met het werk voort willen gaan? vroeg Brand, een weinig ongerust.

— Dat zou mij niet verwonderen, antwoordde Raffles, met gefronste wenkbrauwen. Er staat weinig wind, de zee is rustig, de hemel vertoont geen wolkje, en mensen die zo begerig zijn naar goud als zij, die zullen natuurlijk van die gunstige omstandigheden gebruik willen maken. Wij zullen nog even wachten, en dan zien wat zij doen. Beginnen zij het goud nu aanstonds naar boven te brengen, dan moesten wij hen maar rustig hun gang laten gaan. Wij zullen dan wel zorgen dat het toch in onze handen

terecht komt, al erken ik dat de overmacht groot is. En ik zou ook het allerliefst bloedvergieten willen voorkomen. Intussen schijnen zij nu wat rust te willen nemen. En dat zou mij niet verwonderen, nu zij toch immers de buit ontdekt hebben.

Hij hield op, dacht een ogenblik na, en vervolgde toen levendig:

— Ik zal je eens wat zeggen, amice, mijn oordeel luidt, dat wij het verstandigst doen, door van de geboden kans gebruik te maken, en onmiddellijk terug te keren naar de plek waar het wrak ligt. Het komt mij voor, dat zij minstens een paar uren willen rusten.

— Zou je dat denken, Edward? Over een paar uren is het daar beneden zo donker, dat er niets te zien valt, en voor zover ik heb kunnen nagaan zijn zij niet in het bezit van elektrische lampen.

— Dan zullen wij ons haasten. Ik acht het werkelijk beter, te zorgen dat de kisten verdwenen zijn, als zij weer aan het werk willen gaan.

— Kijk eens, riep hij opeens uit, de meesten hunner hebben reeds de koelte opgezocht en gaan zeker een paar uren slapen. En dat is geen wonder, want de hitte is voor hen die er niet aangewend zijn, schier ondraaglijk. Kom gauw mee.

Brand sprak niet langer tegen. Ook hem was het denkbeeld ondraaglijk, dat er misschien bloed vergoten zou worden van volkomen onschuldige, inboorlingen.

Nee, het was beter om nu direct een poging te doen, die kisten in handen te krijgen. Waren zij eenmaal vastgemaakt aan de sterke stalen kabels, dan moesten het wel heel knappe jongens zijn, die Raffles wilden beletten, ze weg te slepen naar een veilige plek.

Zo snel de steeds toenemende hitte 't veroorloofde, keerden de drie mannen op hun schreden terug en haastten zich naar de plek, waar de duikboot in haar schuilplaats rustte. Dadelijk begaven zij zich aan boord, « de Bruinvis » voer naar de smalle rotskloof en daar doorheen naar de open zee. Raffles bleef zo lang hij durfde boven water varen, om geen tijd te verliezen, en toen liet hij het vaartuig, na gedoken te zijn, ongeveer

op dezelfde plek neer, die « de Bruinvis » reeds diezelfde ochtend had ingenomen.

Hoewel de helderheid van het water reeds vrij aanzienlijk was afgenomen, zo had het zonlicht toch nog voldoende kracht, de zee tot op grote diepte te verlichten. Als de mannen zich haastten, konden zij binnen een uur tijds de kisten naar buiten hebben gebracht, en aan de kabels hebben bevestigd, waaraan « de Bruinvis » ze zou wegtrekken.

Raffles en Brand waren begonnen met het aantrekken van het duikerpak, toen Brand plotseling een kreet slaakte. Hij had een blik door het dikke lensglas geworpen, en wenkte Raffles nu naderbij. Zonder verder een woord te zeggen wees hij met uitgestrekte vingers in de richting van 't wrak, dat zich vertoonde als een vage, donkere massa.

In de wemeling van groenachtig licht daarboven, dat steeds helderder werd naar de oppervlakte van de zee toe, schenen zich twee gedaanten te bewegen, die langzaam afdaalden langs een touw, of een touwladder. Misschien was het noch het een noch het ander en werden die twee mannen eenvoudig neergelaten aan de kabel van een windas.

De beide mannen daarbinnen wierpen elkander een ongeruste blik toe, en toen bromde Raffles tussen de tanden:

— Dat is een rust van korte duur geweest. Daarop had ik niet gerekend. Hoeveel zijn er, Charles?

— Ik zie er maar twee.

— Weet je het zeker? Dat is vreemd. Twee mannen te gebruiken, terwijl er vijf of zes ter beschikking zijn.

— Er moeten er toch ook boven in de boten blijven, die de luchtpomp bedienen?

— Waarom zouden de inboorlingen dat niet kunnen doen? Het draaien aan een slinger vereist toch werkelijk niet veel oefening. Er moest hun toch veel aan gelegen zijn, de buit zo gauw mogelijk binnen te halen.

Brand keek zonder te antwoorden nogmaals door de lens naar de beide gedaanten, die langzaam maar zeker afdaalden naar de plek waar het wrak lag, toen hij eensklaps een kreet slaakte.

— Een hunner moet Henry Richards

zijn! riep hij uit.

— Waarom denk je dat?

— Wel, ik kan geen luchtbuis zien, die hem met de boot daarboven verbindt.

— Ja, dan is hij het. Zou de ander misschien...

Hij voltooide de zin niet, maar keek Brand strak aan, die aanstonds begreep wat Raffles bedoelde. Hij tastte met trillende handen naar het duikerpak, en zei schor:

— Laten wij ons haasten, Edward. De hemel mag weten wat de vent voornemens is.

— Je hebt gelijk, wij moeten tussenbeide trachten te komen, en God geve dat wij niet te laat zijn. Vlug, vlug.

Maar het aantrekken van een duikerpak is niet zo erg eenvoudig en terwijl zij er mee bezig waren bleven zij steeds het oog gevestigd houden op die twee gedaanten, die nu bijna het smalle plateau hadden bereikt, waarop de donkere vorm van het wrak zichtbaar was.

Terwijl zij ademloos toekeken, zagen zij voor hun ogen zich een dramatisch toneel afspelen, dat zij onmogelijk konden voorkomen.

« De man met de luchtbuis » voelde nauwelijks de steenachtige bodem onder de loden zolen van zijn voeten, of Raffles en Brand zagen hoe diens hand tastte naar zijn gordel, waarin duidelijk het scherpe lemmeret flikkerde van een korte handbijl.

Hij stond op een meter afstand ongeveer achter Richards, die reeds onderweg was naar de opening in de romp van het wrak.

En bleek en bevend zag Brand, hoe de ander naderbij sloop, hoe de afstand steeds kleiner werd, hoe dat blinkende ding zijn plaats verliet, hoe de hand de korte steel van de zware bijl vatte, hoe die hand naar boven ging...

Maar of een instinct, een ingeving, plotseling Richards waarschuwde, het zal wel een raadsel blijven, maar hij stond eensklaps stil, wendde zich om, scheen een kort ogenblik ineen te krimpen, drukte zich met de rug tegen de scheepsromp, als om daar steun te zoeken, en als een bliksemstraal schoot uit zijn gordel de flitsende kling van zijn breed

mes te voorschijn.

Daar beneden werd het steeds donkerder, maar toch konden de beide mannen het drama volgen, dat beneden plaats vond.

Zij waren nu in hun duikerpakken gekleed, en behoefden slechts hun duikerhelmen op te zetten en door Henderson te laten vastschroeven, die alles reeds voor het schutten in gereedheid had gebracht.

Maar, zo vroegen zij zich af, wat zou het helpen, indien zij zich thans wilden haasten? Zij zouden immers stellig toch te laat komen om te voorkomen wat daar op het punt stond te gebeuren.

Daar, op een afstand van nauwelijks veertig meters, was een strijd aangevangen, die moest eindigen met de dood van een der beide mannen, misschien wel van hen beiden.

De aanvaller sloeg toe met zijn bijl, maar hij kon niet voldoende kracht uitoefenen, wellicht belemmerd door het zware pak en de tegenstand van het water, en Richards, dat hij het was behoefde nu niet meer betwijfeld te worden, kon nog juist met zijn linkerarm de slag afweren.

De beide mannen hadden nu elkander aangegrepen, en het was een adembenemende gewaarwording, zonder ook maar het geringste te kunnen horen, de worsteling te aanschouwen van die twee mannen, die plots doodsvijanden waren geworden, en elkander als wilde dieren naar het leven stonden.

Een paar malen zagen Raffles en Brand, hoe de bijl omhoog ging, flikkerend in het groenachtige licht en telkens wist de ander de slag af te wenden of te ontduiken, waarbij hij het grote voordeel had, vrijer in zijn bewegingen te zijn.

Plotseling kwam er een even onverwacht als gewelddadig einde aan de strijd.

Iets was tussenbeide gekomen, dat de beide mannen elkander onmiddellijk deed loslaten...

Daarboven, in de groenachtige helderheid, was een langwerpige, donkere gedaante komen opdagen, heen en weer

schietend, snel wendend, dalend en rjz-
zend.

Het was een haal van de grootste
afmetingen....

De staart geselde het water en plot-
seling dook het ondiep pijsnel naar be-
neden.

Het volgende ogenblik reeds had het
monster zich naar omlaag geworpen, en
zich half op de rug gewenteld, zodat de
dubbele rij zaagvormige tanden te zien
kwam. De haai deed een uitval naar de
man met de bijl, die als krankzinnig
zijn wapen rondzwaalde.

De geweldige kaken van de roofvis
sloten zich maar de eerste aanval was
mislukt.

Sneller dan men het bijna met de
blik kon volgen had het monster zich
echter omgewend, kwam weer terug,
hapte nogmaals met zijn angstwekkende
kaken naar de man met de bijl.

Brand uitte een luide kreet, en greep
krampachtig de arm van Raffles.

De haai had de man opnieuw gemist,
maar niet de luchtbus die van het boot-
je daarboven naar zijn helm liep...

Zij zagen beiden hoe de bus, als
met een ontzaglijke schaar doorgeknipt
los in het water heen en weer slingerde.
De ongelukkige daar beneden zwaalde
als een krankzinnige met de armen.

Stijf van ontzetting zag Brand hoe
de man zich bukte en als waanzinnig aan
de loden zolen rukte, die zijn lichaam
bezuwaarden, en het beletten, althans een
poging te doen, naar de oppervlakte te-
rug te keren.

Het duurde slechts enkele seconden.

Toen kwam er snel een einde aan het
afschuwelijk schouwspel.

Het zeewater, onmiddellijk in de helm
binnengedrongen zijnde, verstikte de
man, en men zag hem zich heel lang-
zaam oprichten, nogmaals met de han-
den om zich heengrijpen, en dan voor-
over vallen, of liever glijden, alsof een
onzichtbare reus hem, met het gelaat
naar omlaag, op de bodem der zee neer-
drukte.

Daar lag hij nu stil, roerloos, waar-
schijnlijk reeds dood, terwijl de haai
over zijn lichaam heen zwom, en vruch-
teloos scheen te trachten die buit met

zijn tanden te bereiken.

De andere man in het duikerspak,
Richards, had verstijfd van ontzetting
toegekeken, maar nu bemerkten de bei-
de mannen dat hij, uitzinnig van schrik,
aan het signaalkoord rukte, opdat men
hem naar boven zou halen.

— Naar buiten, vlug riep Raffles, ter-
wijl hij zijn electrisch geweer greep en
Brand met zich meetrok naar de schut-
kamer.

De tijd leek eindeloos, alvorens het
kleine, stalen hoekje met water was vol-
gelopen, en de smalle deur in de buiten-
huid kon worden opengemaakt.

Toch duurde het niet langer dan hoog-
stens vijf minuten.

Zonder er zich om te bekommeren of
zij soms gezien werden, liepen Raffles
en Brand zo vlug zij konden voort over
de ongelijke bodem van het bergplateau,
waarop zij zich bevonden.

Brand hield zijn lang, sterk en scherp
mes gereed, terwijl Raffles het geweer
tot schieten klaar had.

En wat zij zagen deed hun hart een
ogenblik van schrik stilstaan.

Men had daarboven natuurlijk het sein
begrepen en Richards werd opgetrokken
maar met een tergende traagheid.

Hij was omstreeks halverwege de af-
stand, die hem van de oppervlakte van
het water had gescheiden, en stak woest
om zich heen met zijn mes naar de haai,
die zijn prooi daar beneden in de steek
had gelaten, en zich nu scheen te be-
moeien met dit spartelend, menselijk
aas, als een reusachtige, levende vlieg
aan een vishaak.

Het monster schoot in alle richtingen
om de ongelukkige heen, waarbij tel-
kens de afschuwelijke bek open ging.

Toen zette Raffles zich schrap, hief
het geweer op, mikte zorgvuldig en druk-
te af.

Er werd niet het minste geluid ge-
hoord, maar gelukkig, de stalen kogel
had doel getroffen.

De haai, hetzij in de hersens, hetzij
midden in het hart getroffen, sloeg nog
een paar malen heftig met zijn staart,
zodat het water in wilde beroering kwam
hapte een paar malen de kaken op el-
kaar, en zonk toen, warrelend als een

boomblad naar omlaag.

Een ogenblik daarna was Richards buiten het gezicht der beide mannen getrokken.

Toen zij hem voor het laatst zagen, hing zijn lichaam volkomen slap aan het touw.

Het was duidelijk dat hij bewusteloos was.

Misschien had de bloeddruk hem uitgeput, misschien had zijn al te gejaagde ademhaling tijdens het gevecht het zuurstofreservoir te snel geledigd, misschien ook had de haai hem gebeten, wie kon het zeggen?

Maar nu het andere slachtoffer. Zo snel zij konden gingen Raffles en Brand

op het bewegingloze lichaam toe, en wentelden het om.

Door de glazen van de helm, die vol water was gelopen scheen de dode hen toe te grijnzen. Want dat hij dood was, liet geen twijfel, het was zeker wel bijna een kwartier geleden, gerekend van het ogenblik dat de luchtslang werd vernield.

Hulp kon hier niet meer baten, de moordenaar was in zijn eigen netten gevangen en was op een vreselijke wijze gestraft.

Raffles wenkte Brand, en zonder verder een seconde te verliezen drongen zij snel door het gat in de romp het wrak binnen, en begonnen met het moeilijke werk, de schat te bergen.

HOOFDSTUK VII

DE VERSTOORDE RECHTSZITTING

Hoe stonden de zaken inmiddels boven het zee oppervlak?

Er was onmiddellijk een grote ontroering ontstaan onder de schatdelvers, zodra het slappe lichaam van Richards in de boot was getrokken.

Men schroefde zo snel mogelijk de helm los, en zag een bleek, vertrokken gezicht.

De blanke, die het bevel voerde over de sloop, begreep onmiddellijk dat er daar beneden iets ernstigs moest zijn gebeurd, en gaf last, ook de andere man

op te trekken.

De windas piepte, maar de inboorlingen hadden er nog geen tien slagen aan gedaan, of de blanke, Ginger was zijn naam, slaakte een luide kreet, en riep, zodat men het ginds op de kust hoorde:

— Vervloekt, de luchtslang is stuk. Vlug wat, kerels. Draai op.

Maar een der inboorlingen, die ongeveer scheen te begrijpen wat er gebeurd moest zijn, toonde hem aanstonds met gebaren, dat de ophaalmijn slap om de

windas liep. Het was duidelijk dat er geen gewicht meer aan hing.

— Draai toch op! schreeuwde Ginger woest.

Maar inplaats van te draaien palmde de inlander de ophaallijn zo snel hij kon in, en binnen een paar tellen kwam het uiteinde te voorschijn bijna tegelijkertijd met het einde van de luchtbuis.

Ginger staarde met ontzetting in zijn ogen naar die beide uiteinden, scherp als met een mes afgesneden. Toen keek hij weer naar 't bleke gezicht van Richards, en gaf een kort bevel. Men roelde weg van de plek en bereikte nog geen minuut later het strand.

Claire, die vooraan stond, snelde onmiddellijk op Ginger toe, keek even naar het bewusteloze lichaam, en zei toen hees, zich vastgrijpend aan Ginger:

— Waar is Edmund? Wat is er met Edmund Brower gebeurd?

— Ga het hem vragen! antwoordde de man ruw. Weet ik het? In ieder geval ligt hij daar beneden.

— Dat moet hij gedaan hebben! gilde de vrouw, met uitgestrekte vinger wijzend op Richards, die men zoëven aan land had gedragen.

Ginger vergenoegde er zich mee, de schouders op te halen, zeggend:

— Dat is mallepraat. Waarom zou hij het gedaan hebben?

— Om, om alles voor zich te kunnen behouden! gilde de vrouw.

Ginger keek haar eens strak aan, en een eigenaardige glimlach plooidde er om zijn lippen toen hij onverschillig opmerkte:

— Misschien hebben anderen ook wel zo gedacht. Wie zal ooit kunnen zeggen wat er daar beneden is voorgevallen?

— Dat zullen wij kunnen doen! riep de vrouw, half uitzinnig van afschuw. Laat dadelijk een paar van die bruine

kerels duiken, en laten zij trachten, het lichaam van Edmund boven te brengen. Laten zij de loden zolen van zijn voeten snijden, en de helm losschroeven. Ik kan het denkbeeld niet verdragen dat hij daar beneden ligt.

Ginger haalde nogmaals de schouders op. Dergelijke sentimentaliteiten gingen boven zijn begrip. Maar die vrouw was in ieder geval de vriendin van de aanvoerder, al scheen zij hem thans als een vijand te beschouwen, en al had zij blijkbaar de voorkeur gegeven aan de dode drenkeling. Het was misschien beter, haar zin te doen.

Ginger probeerde een paar der inboorlingen met gebaren te beduiden, dat zij moesten duiken, en het lichaam van de blanke moesten trachten boven te brengen.

Het duurde evenwel vrij lang voor hij zich verstaanbaar had kunnen maken. De inboorlingen schenen hem wel begrepen te hebben, maar toonden niet de minste neiging hem te gehoorzamen.

En of Ginger ook dreigde, beval, verzocht, geen van de inboorlingen verroerde zich, totdat een hunner enkele stappen naar voren trad, en op sidderende toon een paar malen een woord uitsprak, hetwelk Ginger niet begreep.

— Zij doen het niet! zo wendde hij zich tot de vrouw. Zij zijn ergens bang voor.

— Waarvoor kunnen die bruine honden bang zijn? riep de vrouw. Beloof hun dan goud, schiet er een van neer. Ik wil zekerheid hebben.

Ginger deed wat hem gezegd werd, en tenslotte, toen hij zijn revolver dreigend te voorschijn haalde, en hen een grote beloning beloofde, staken twee inboorlingen met hun prauw in zee, voeren langzaam een eindweegs uit de kust, schenen spiedend om zich heen te kijken,

en pas toen dook een hunner, na diep te hebben ademgehaald en na zijn scherp mes tussen zijn tanden te hebben geklemd in het water, met in de kromming van iedere arm een rotsblok, teneinde aldus eerder de bodem te bereiken.

Er verliepen wel bijna drie minuten, tot er iets boven kwam, iets grauw en vormeloos. Vlak daarna dook 't bruine vertrokken gezicht van de inboorling op, die hijgend ademhalend zich met beide armen vastklemde aan het boord van zijn prauw.

De man die daar was gebleven, greep dat grijze ding vast, gaf zijn makker gelegenheid op adem te komen, en vervolgens aan boord te klauteren, waarna de prauw naar de kust werd gepagaaid, met het grijze voorwerp in het kielzog.

Bleek als een dode stond de vrouw te wachten. Toen hielp zij zelf Brower aan land trekken. Daar op 'n diepte van veertig meter had de inboorling de helm weten los te schroeven en met zijn mes de loden zolen en het linnen weten te scheiden.

In het wasbleek gelaat, waarop nog een uitdrukking van doodsangst lag, keken de dode ogen van de drenkeling haar als beschuldigend aan.

Zij bedekte het gelaat met de handen, maar toen wierp zij zich weer op het lijk en begon met koortsachtig rondtastende vingers het lichaam te betasten, totdat zij op doffe toon tot Ginger zei:

— Ik vind geen wond.

— Hij is gestikt, door het water, antwoordde Ginger schouderophalend.

— Dan heeft die schurk daar de luchtslang doorgeknijpt. Maar hij vergist zich als hij denkt dat hij er zo afkomt. Wij zullen recht over hem spreken.

Ginger grijnslachte maar eens. Hij vond het echter beter te zwijgen; zij leek nu te veel op een tijgerin, die haar

welpen wil verdedigen.

Overigens kon het hem niet geheel en al onverschillig zijn, dat er met één enkele slag twee gegadigden naar de buit voorgoed waren uitgeschakeld. Hij zou wel zorgen, dat zijn eigen deel niet te klein zou uitvallen.

De vrouw bleef een ogenblik in stomme smart knielen naast het lijk van haar minnaar, en vestigde toen haar blikken op Richards, die juist uit zijn bezwijming bijkwam en zich met moeite op 'n elleboog oprichtte. Hij keek een ogenblik met verwilderde blikken om zich heen, en steunde toen:

— Wat is er met me gebeurd? Grote God, ik dacht dat ik verloren was.

— En dat ben je ook hond, als ik hier nog iets te zeggen heb, beet Claire hem toe, terwijl zij hem met de punt van haar rijlaars ruw in de ribben schopte.

— Durf jij zo te spreken, duivelin, terwijl ik nu alles weet, alles doorzie, en begrijp dat die dode hondsvod daar, op jouw verzoek mij daar beneden naar het leven stond? Vervloekt, het scheelde maar weinig, of jullie waren in je mooie plannetje geslaagd.

Slechts heel even was de vrouw verbleekt, maar toen riep ze op schelle toon, zich naar hem toe buigend:

— Dat kun jij makkelijk zeggen, nu Brower dood is. Jij hebt hem vermoord. Jij hebt de luchtbuis doorgesneden.

— Ik? Dat lieg je, slet! brulde de beschuldigde. Een haai deed het, zowaar ik hier lig.

— Zo, deed een haai het? hoorde de vrouw. Bijten haaien een gewapende slang door, omwikkeld met ijzerdraad van bijna vijf millimeter dikte?

— Haaien doen nog wel heel andere dingen, zei Ginger droogjes.

— Daar is niets van aan! kreet de

vrouw. Dat moet met een scherp mes zijn gedaan.

— Gaat een mes door ijzerdraad van vijf millimeter heen? vroeg Ginger op dezelfde droge toon.

— Een haaiantand soms wel?

— Een haai, wijze juffrouw, bijt met zijn zaagtanden een ijzeren staaf van twee centimeter dikte met gemak door. Zo'n buis heeft niets voor dat beestje te betekenen.

— Ach zo! Wat weet je dat allemaal goed. En waar is dan die haai gebleven, die de luchtbuis doorbeet?

Er liep een rilling over het gelaat van Richards, dat langzamerhand weer wat kleur kreeg, toen hij op doffe toon antwoordde:

— Dat weet ik niet. Dat begrijp ik niet! Toen ik aan het touw rukte, om te worden opgetrokken, zag ik tot mijn onbeschrijflijke schrik, hoe de haai zich afwendde van... die daar en mij begon te volgen. Ik stak als een razende naar hem met mijn mes, maar ik weet zeker dat ik hem zelfs niet geraakt heb. En plotseling, ik begrijp nog niet hoe het mogelijk is, zag ik dat het water vlak voor mijn ogen rood gekleurd werd door bloed en een ogenblik daarna zakte de haai als een baksteen onder mij weg. Het is de waarachtige waarheid, je moogt me geloven of niet.

Maar dat verhaal scheen mijnheer Ginger wel een beetje te kras te zijn. In zijn eigen hart begon ongeloof op te komen.

Wonderen gebeuren er niet meer, en haaien die een beroerte kregen, daar had hij nog nooit van gehoord. Het dier was dus volgens Richards gewond, terwijl hijzelf bekende, het monster zelfs niet te hebben geraakt. Dat kon niet samengaan, daar haperde iets.

Wat de vrouw aangaat, zij had erop durven zweren, dat het gehele verhaal van Richards gelogen was. Zij had nog nooit met haaien te maken gehad, en wilde niet geloven dat een vis, al is hij nog zo groot, met zijn tanden ijzerdraad kan doorbijten. Van die achtervolging, terwijl de ander werd opgetrokken, geloofde zij helemaal niets. Hoe zou 't ook mogelijk zijn geweest? Wie had dan die

haai gedood? Neen, hier was een misdaad gepleegd, 'n moord op haar vriend, en die moest gewroken worden.

Zij nam Ginger eens goed op, en Ginger haar.

En die twee schenen elkander plotseling bijzonder goed te begrijpen.

Zij glimlachten eens flauwtjes, en toen zei Ginger afgemeten:

— Luister Richards, dat is een heel verdachte geschiedenis die je ons daar opdist. Je wilt ons toch zeker niet wijsmaken, dat er daar beneden op de bodem van de zee op haaien wordt gejaagd, zoals in de duinen op konijnen? Kom man, ik wou je wijzer hebben. Ik zou er maar rond voor uitkomen, dat je die arme Brower van kant hebt gemaakt, omdat er dan alweer één minder was om mee op te delen.

— Ik zeg je dat hij het juist op mij had gemunt! schreeuwde Richards, die nu vuurrood was geworden. Hij stond met zijn bijl achter mij, klaar om toe te slaan, en als ik mij niet toevallig had omgedraaid, dan zou ik nu beneden liggen en hij zou mijn eerlijk gevonden schat hebben gestolen. En denk maar niet, dat je er iets van zou hebben gekregen, Ginger.

— Dat valt moeilijk te zeggen! zei Ginger langs zijn neus. Brower is dood en kan zich niet verdedigen. Richards, je zaak staat er slecht voor. Wat denken jij ervan jongens?

De andere blanken, drie in getal, waren aan komen lopen, en stonden nu toe te kijken.

Ginger keek hun op een veel betekende wijze aan. Zij allen waren ruwe avonturiers, niet voor een klein gerucht vervaard, en zij begrepen aanstonds de betekenis van die blik.

En hunner glimlachte eens flauwtjes, en zei toen rustig, alsof niemand iets anders had kunnen verwachten:

— Natuurlijk moet Richards terecht staan. Wij zullen een rechtbank vormen. Het is nog licht genoeg.

— Maar ik zeg je dat ik onschuldig ben! schreeuwde Richards, die pogingen deed overeind te komen. Hij wilde mij vermoorden. En als je mij niet gelooft, laat dan een van de duikers naar bene-

den gaan. Als het kadaver van de haai gevonden wordt, willen jullie me dan geloven?

De mannen keken elkaar wantrouwend aan, weinig op hun gemak. Eerlijk gezegd gevoelden zij er bitter weinig voor, na hetgeen er gebeurd was, te duiken, om misschien nooit meer boven te komen. Ten eerste waren de haaien te vrezend, en dan waren er, boven de boten, de lieve vrienden, die wel eens de plaats van de roofvissen konden innemen.

En zo ging dan ook niemand op de uitnodiging in, en Richards begon wel in te zien, dat de zaken voor hem een lelijke keer namen. Nu het goud eenmaal gevonden was, nu probeerden die schurken een duchtige opruiming te houden onder degenen die het zouden moeten delen.

Hij was de enige die een weinig verstonde van de taal der inboorlingen en hij richtte zich haastig tot een hunner, en sprak vlug en dringend tot hem.

Zeker beloofde hij de man een ruime schadeloosstelling, want deze wenkte een paar andere inboorlingen. Er stak na enig delibereren een prauw in zee, de man sprong overboord, drie tot vier minuten verstreken onder 'n doods zwijgen en toen dook hij weer op, hijgend, met gezwollen halsaderen, maar van de haai was niets te zien.

De prauw voerde zo snel de mannen maar konden pagaaien naar de kust terug, de duiker sprong er uit, nog voor de prauw op het zand was getrokken, waadde naar land, en begon druk te kakelen tegen Richards.

De anderen, die er niets van begrepen, zagen hem van kleur verschieten en hoorden hem op heftige toon iets vragen, waarop de inboorling even heftig bevestigend knikte.

— Wat zegt hij? drong Ginger aan.

— Niets, van betekenis, antwoordde Richards op doffe toon, en wit tot op zijn lippen. Er schijnen hier dus toch wonderen te gebeuren.

— Waar is nu de haai? vroeg de vrouw op sarnende toon.

— Hij kan het dier niet vinden, zegt hij. Hij is tot binnen in het schip geweest... Maar de stroom kan het ka-

daver best hebben meegevoerd. Wanneer jullie mij een haar op het hoofd durft krenken, dan zal het je berouwen.

— Je moet niet dreigen, Richards! fleemde Ginger met een vals glimlachje. Je bent in de minderheid, vergeet dat niet. Komaan, mannen, we zullen er aanstonds een einde aan maken. Ik ben de president, deze dame hier is de openbare aanklager en nu nog een verdediger; zeg, jongens, zou een van jullie als advocaat kunnen optreden?

De vraag werd gesteld, terwijl Ginger zacht over de kolf van zijn revolver streekte. De betekenis van dit gebaar kon niet verloren gaan voor zulke knappe koppen.

Neen, niemand kon als advocaat optreden.

Een halve kring werd gevormd, en daar tegenover werd de ongelukkige Richards geplaatst. Men behoefde hem niet te binden, want hij kon nog nauwelijks op zijn benen staan en zijn voeten waren nog bezwaard met de loden zolen.

En toen pas, toen Richards zag dat het ernst ging worden, dat hij verloren was, toen gilte hij het eensklaps uit:

— Jullie begaan een moord, stommingen, die jullie niets zal opleveren. De kisten met het goud zijn weg. Dat was het wat die bruine kerel zoëven tegen me zei. Ik zweer het jullie. Duik en overtuig je. Je moogt alles hebben, als ik lieg.

Er ging een gelach op, maar daar bovenuit kreiste de vrouw:

— Je tracht door liegen je leven te redden, schurk. Maar je zult sterven, en als niemand het vonnis zou durven voltrekken, dan zal ik het doen.

— Niemand zal het doen, klonk plotseling een heldere stem achter de halve cirkel van zogenaamde rechters en aanklagers. Hij heeft gelijk, de kisten zijn weg, en goed geborgen. Neen, geen grapjes. Wie zich verroert is een kind des doods. Handen op, en vlug een beetje.

Letterlijk verlamd van schrik en ongelooft hadden allen zich plots omgewend en daar zagen zij nu drie met geweren gewapende mannen tegenover zich en zo dichtbij dat aan vluchten niet te denken viel. Blijkbaar waren zij ongemerkt na-

derbij gekomen door het bos en langs de rotsen.

— Het verheugt me voor u, Richards, dat ik nog bijtijds kom! klonk de stem. Al sympathiseer ik niet erg met je. Ik ben John Raffles. Dit zijn mijn vrienden. Ik doodde met een elektrische geweer onder water de haai die je aanviel. En ik zag, schone dame, met eigen ogen dat deze dode schurk hier hem met zijn bijl wilde vermoorden, zoals wij alle drie een paar uren tevoren je afspraak hebben gehoord om hem te doden. Het goud is in mijn duikboot, en hebben is hebben.... Ik zelf zal de bruine duikers wel uitbetalen wat hun toekomt. En nu sche-

pen jullie je in, aan boord van het motorschip, en maakt dat je wegkomt.

— Zij zullen mij onderweg vermoorden! kreunde Richards, die nog het beste scheen te beseffen wat er gebeurd was.

— Dan zul jij de enige zijn die ik van een revolver voorzie! ging Raffles op strenge toon voort. Hier is het wapen, hier zijn patronen. Het ligt nu aan je zelf om je te verdedigen. Binnen enkele dagen kun je Bombay bereikt hebben. Houdt hen met dit wapen in bedwang.

Vaarwel, mijnheer Henry Richards, en doe de groeten aan je oude oom Andrew Tuppins.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

Het Ontvoerde Lijk

12 BUITENGEWOON SPANNENDE DETECTIVE ROMANS

IN TWAALF FRAAIE LINNEN BANDEN

VAN f 58.⁸⁰ VOOR f 35.⁴⁰

Betaalbaar met **SLECHTS** f 3.⁵⁰ of meer
p. maand.

VOOR DEZE SERIE WERDEN UITSLUITEND DE BESTE BOEKEN
UITGEKOZEN VAN DE KNAPSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED

Deze bijzondere serie bestaat uit: 1. Vuurgodin door Sax Rohmer. — 2. Moord en gros, door Carroll John Daly. — 3. Bill Berenger als Detective. — 4. Bill Berenger zoekt het uit, beide door Douglas V. Duff. — 5. Brief met Dynamiet door William P. MacGivern. — 6. Bluf. — 7. Lachende Vos. — 8. Zilveren Grafsteen. — 9. Sprekende Klok, alle door Frank Gruber. — 10. Moordmaniak door Frederic Brown. — 11. Op Weg naar Cairo. — 12. Moordenaars moeten ook leven, beide door Manning O'Brine.

Alle boeken zijn in geheel linnen prachtbanden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen, totaal 2780 pagina's.

Deze boeken kostten f. 58,80, nu VOOR SLECHTS f. 35,40, desgewenst betaalbaar met f 3.50 of meer per maand.

De gehele serie wordt U onmiddellijk goed verpakt toegezonden na ontvangst van f 35.40 of 1e termijn.

Men vermelde : « Detective Ster - Serie ; aanbieding L. L. ».

BOEKHANDEL H. NELISSEN

LEIDSEGRACHT, 108 — AMSTERDAM

Tel. 31791 — Postrek. 60092 — Gem. Giro N 2266